

ens 16

REVISTA D'INFORMACIÓ DE SANT POL DE MAR

RICARD ESTOL

EL COMERÇ A SANT POL

No ho perdem tot

Tornem-hi que no ha estat res, però sempre amb ganes i alegria (encara que no tothom deu pensar el mateix si parlem de tornar a la feina després de les vacances). Nosaltres (que sou vosaltres), els de l'Ens, continuem, i amb ell, el "no ho perdem tot". Aquesta vegada amb una petita variació, i es que he tornat a posar sinònims en castellà de les paraules. I us preguntareu per què (o potser no, però jo us ho explico igual). La raó és que hi ha hagut fortes pressions, bé, potser no tant fortes, de moltes persones, bé, potser no tantes (concretament només una), però això ja ha estat raó suficient. A més, crec que és millor i ho farà més amè i entenedor, si cal, ja que estic convençut que la majoria de vosaltres ja coneixeu les paraules que us vaig exposant.

Aclarit això, i sense més dilacions, comencem:

Cargolillos. "Retortijones". Mal de panxa, quan quelcom de menjar no ens ha assentat bé o no anem bé de ventre. Segurament el mot deriva de la sensació de recargolament que es pateix a l'estómac en aquests casos.

F. f. Pepet, dóna-li bicarbonat al nen que té *cargolillos*.

Lligai. No he sabut trobar cap sinònim en castellà. Part de roba que sobra del mitjà després de passar-lo per la ramallosa. Antigament era molt habitual portar-ne un al braç per lligar qualsevol cosa (per exemple els cabells).

No surt al diccionari normatiu.

A redorso. "A cubierto". Posar-se a recer. Arrambar algú o alguna cosa a un objecte que li serveix de cobert o empara. Atenció! va sempre amb la preposició al davant.

Al diccionari surt com "redossar".

F. f. Posa't a redorso Míriam que ara plou fort.

Estraperlo. "Contrabando". Introducció furtiva de mercaderies per les quals hom no ha pagat els drets aranzelaris.

F. f. Personatge 1: -Caram quin rellotge més bonic.

Personatge 2: -Sí noi, és d'estraperlo.

Rexunxel·li. "Biruji". Sensació de fresqueta, que no arriba a ser fred, i que notem els dies de migtemps quan ens hem deixat la jaqueteta a casa. Tampoc surt al diccionari.

F. f. Renoi Anna, m'havies d'haver avisat d'agafar el jec amb el *rexunxel·li* que fot.

Canyardo. "Chutazo". Colpejar molt fort i amb tota l'ànima una pilota amb el peu, amb la intenció de fer gol o de fer mal al porter. No surt al diccionari normatiu.

Ramonet Roca

e.n.s.

Edita: Ajuntament de Sant Pol de Mar.

Consell de Redacció: Jordi Pomés, Josep Mestres, Ajuntament. Xavier Roca, CP Sant Pau. Gol, G.O.M. Antoni Bancells, A. C. Sant Pol. Jordi Puigdefàbregas, Amics de les Arts. Xavi Tresserres, Colla de Geganters. Pere-Omar Brusca, Centre Cultural. Ramon Roca, C.E.S.P. Eva Pujol, Parròquia. Guillem Mestres, CiU. Francesc León, PSC. Francesc Roura, IC. Pere Roura, ERC.

Fotografia: Ricard Estol.

Producció: Publintur, S. A. Tel. 766 14 51.

Impressió: Gràfiques Ponent. Pineda de Mar.

D. L.: B-24263-93

El nou santpolenc no comparteix necessàriament les opinions signades.

Imprès sobre paper ecològic verificat.

ÒPTICA CLARAMUNT

serveis

- Examen optomètric.
- Adaptació de tot tipus de lents de contacte amb exàmens i revisions periòdiques.
- Mesura de la pressió intraocular (prevenció del glaucoma).
- Aparells meteorològics, lupes, brúixoles...

C. Església, 210 - 08370 CALELLA - Tel. 766 06 93 ● Pl. Mèlies, 31 - 08397 PINEDA - Tel. 767 21 75

CoALIMENT

Consolat de Mar, 14 - SANT POL

El comerç a Sant Pol

Interior d'una botiga de comestibles de Sant Pol.

Façana d'una de les grans superfícies comercials de la comarca.

Des de ja fa anys Sant Pol ha anat perdent potencial econòmic en els que eren considerats els sectors principals i tradicionals del poble: l'agricultura, la pesca i la indústria. Actualment sembla que el sector serveis és el majoritari, i dins d'ell, el comerç hi té un paper important. Però, de quina salut gaudeix el sector comercial santpolenc? Tot sembla indicar que la crisi que està passant actualment el petit comerç a nivell general també afecta a l'estrictament santpolenc.

Efectivament, el comerç de Sant Pol presenta unes característiques més o menys pròpies on s'hi detecten una sèrie de problemàtiques. En primer lloc la competència de les grans superfícies, les quals cada cop són més a prop de casa: Vilassar, Santa Susanna, darrerament Arenys... En segon lloc tenir a prop poblacions molt més grans que Sant Pol que atrauen especialment als compradors: Calella, Mataró...; fins i tot, es pot esmentar Barcelona, ara més que mai, d'ençà que la RENFE ha millorat el seu servei i deixa al client al bell mig del centre comercial de la ciutat. En tercer lloc la dificultat d'aparcar a Sant Pol, malgrat les encertades mesures sobre redistribució de zones d'aparcament que ha adoptat l'Ajuntament i que sens dubte ha apaivagat en bona mesura el problema. En quart lloc l'alta proporció de comerços existent al poble. En el ram de l'alimentació, per exemple, hi ha una mitjana de 75 persones per cada establiment. Lligat a aquest aspecte podem esmentar les petites dimensions de la població de Sant Pol, cosa que s'agreuja pel fet que la majoria de gent treballa a fora i, per tant, es pot sentir temptada de comprar al lloc de la feina. Aquesta problemàtica queda apaivagada a l'estiu quan Sant Pol esdevé una població de 12.000 habitants més els visitants diaris. És probable que per a alguns establiments l'augment de vendes en els mesos de juliol i agost compensi la secada de la resta de l'any, però no a tots. Volem destacar encara un darrer factor. Un que esmenta Pere Brusca en un dels seus articles: la dificultat

que tenen els comerciants santpolencs de ser representats políticament a nivell local, pel fet que els és gairebé imprescindible no mostrar tendències polítiques concretes per no perdre clients oposats a aquestes tendències. Això fa que els calgui defensar els seus drets a través de l'agregació corporativa i que un alt percentatge de comerços estigui afiliat a la Unió de Comerciants local: uns 70 dels 90 comerciants que aproximadament hi ha en total a la població.

Però el panorama és tan negre com es pot desprendre de la lectura de l'exposició d'aquests problemes? Cal suposar que no per a tots és igual. Per altra banda el comerç santpolenc compta amb avantatges com és ara el fet que la majoria tingui el local en propietat, l'estreta relació amb el

El comerç santpolenc compta amb avantatges com és ara el fet que la majoria tingui el local en propietat, l'estreta relació amb el client o el fet que el número de comerços actualment estigui bastant estabilitzat

client o el fet que el número de comerços actualment estigui bastant estabilitzat, amb la qual cosa no creix més la competència. Més aviat al contrari: el tancament d'alguns ha afavorit els que resten en funcionament. Però tal com diu l'article de Pere Sauleda, la revolució comercial -lligada amb la revolució de les comunicacions- que estem vivint i de la qual tot just hem començat a fer el primer tast és inevitable. I el petit comerç haurà de saber emmotllar-se en aquesta nova situació si vol subsistir, ja que només sobreviuran

els més ben preparats. La modernització, l'especialització, el cuidar la relació humana amb el client, el mantenir un bon assessorament a aquest client i un bon servei post-venda són algunes de les característiques que hauran de complir els petits comerciants. La revolució en les comunicacions no té perquè ser del tot negativa a aquests. Els que aconseguixin adaptar-se se'n podran beneficiar. Per tant, i per acabar, no ens agradaria donar una impressió general negativa, tot i que haguem parlat més de problemes que de solucions. Com tot i en tot, els capacitats i amb iniciativa triomfaran sens dubte. I aquestes són unes qualitats que estan a l'abast de la majoria que realment les desitgi i tingui ferma voluntat per aconseguir-les.

L'opinió d'un consumidor

L'escassetat d'aparcaments dins del nucli urbà és un problema per al comerç santpolenc.

El diccionari de la llengua catalana de l'Institut d'Estudis Catalans defineix:

Consumidor, persona que utilitza un producte o servei per a satisfer una necessitat real o creada.

Comerciant, persona que realitza compra i venda de productes o serveis amb l'espera d'obtenir guanys.

Consumidor i comerciant son paraules de 10 lletres que comencen amb co, abreviatura anglesa que significa companyia.

El comerciant no pot prescindir del consumidor, i viceversa.

Fins fa poc podíem dir que el **consumidor** comprava al **comerciant**. Actualment el **consumidor** compra als hipermercats o supermercats especialitzats (per horaris, més varietat, concentració de compres, aparcament, etc...). Possiblement aquest canvi provocarà que el **comerciant** vagi a vendre els productes al **consumidor**.

La supervivència del comerç a Sant Pol depèn dels seus esforços d'adaptació a unes circumstàncies que canvien ràpidament

Sant Pol de Mar es converteix, a poc a poc, en un poble dormitori. La majoria dels residents tenen la feina fora del poble i realitzen la compra en el lloc de treball.

Antigament l'ENS no existia i no tothom disposava de TV. Per això el comerciant ofería un gran servei de transmissió de dades molt similar a l'*Internet*. Actualment l'ENS i la quan-

titat de canals TV faciliten informació a tots els santpolencs en detriment de les visites al comerciant. També la manca d'oferta en assortiment i varietat ens obliga a anar a buscar-ho fora. Són dos els motius bàsics per sortir a comprar fora: preu i oferta, encara que recentment se n'hi pot afegir un tercer: distracció.

L'Ajuntament, com a corporació encarregada del govern i l'administració dels interessos d'un poble, ha de vetllar pels interessos i les problemàtiques que envolten el món del comerç. Els comerciants no tenen cap veritable representant a l'Ajuntament. També és cert que ningú vol participar-hi ("si sóc de PiU els del PCuS no vindran a comprar"). Uns i els altres han de cercar fórmules d'apropament per evitar situacions com les actuals:

- Si es tanca el carrer Nou els vehicles solen arribar a "la Caixa" i allí tenen dues opcions, a l'esquerra pel carrer de l'Església fins les botigues de Sant Cebrià i a la dreta fins la Nacional II destinació zona comercial de Calella.

- 10 aparcaments d'una hora per 8 hores comercials facilita 80 consumidors diaris. Una quantitat que no permet als comerciants obtenir els ingressos necessaris per pagar l'I.A.E a l'Ajuntament, els autònoms a la S.S.i els mòduls de l'I.R.P.F. a Hisenda.

El futur del comerç a Sant Pol de Mar i la seva supervivència, tenint en compte els reptes que se li presenten, depèn clarament dels seus esforços d'adaptació a unes circumstàncies que canvien ràpidament.

Pere-Omar Brusca Miralles

FERRETERIA - DROGUERIA

SANT PAU⁵

Pujada Sant Pau, 5 - Tel. 760 00 35
08395 SANT POL DE MAR

Aigua, Gas i Electricitat

CALEFACCIÓ
MELCIOR CASTELLAR SOLER

Verge de la Mercè, 24
Tel. 760 06 75

08395 SANT POL DE MAR
(Barcelona)

La revolució comercial

RICARD ESTOL

Comerços santpolencs.

RICARD ESTOL

Actualment estem vivint un gran canvi en el sector comercial. El segle passat va tenir lloc la revolució industrial, una revolució que va representar un gran canvi tant social com econòmic.

Pels que es van saber adaptar el canvi va representar prosperitat, creixement i riquesa, en canvi els més conservadors culpaven de totes les seves desgràcies a les noves màquines en què una persona feia la feina de deu.

En aquest segle estem vivint una gran revolució comercial, el comerç tradicional està morint, uns nous sistemes de venda, molt més agressius, s'estan posant en pràctica i amb èxit: són les gran àrees comercials, supermercats, illes de vianants amb un comerç modern.

La vida moderna, el transport fàcil i el fet que més dones s'hagin incorporat al món del treball han fet canviar els hàbits de compra.

Un dels interrogants avui en dia és què passarà amb el petit comerç.

¿Quines són les perspectives de futur del nostre sector?

Actualment la situació del comerç és difícil i complicada. La llei del comerç tot just s'està fent i, per tant, la situació jurídica també és difícil. Legalment no es pot prohibir el naixement de nous grans supermercats.

Està demostrat que el comerç dona vida als pobles. A França, país de naixement de moltes de les cadenes d'hípers, les ciutats i els pobles han perdut el comerç urbà i s'han convertit en ciutats dormitori. A les set del vespre la gent es tanca a casa seva i els

A França les ciutats i els pobles han perdut el comerç urbà i s'han convertit en ciutats dormitori

carrers queden deserts. Ara els mateixos hípers hi posen petits supermercats per posar-hi remei.

En aquests moments hi ha a Catalunya 110.000 establiments comercials —això ja és excessiu—, que dividits pels sis milions de catalans toquen a 55 habitants per establiment. I en el ram de l'alimentació la relació és de 146 habitants per botiga. Això és degut en gran part al fet que la majoria dels pobles no tenen un Pla d'Urbanització Comercial i en conseqüència la majoria dels baixos de les noves construccions es destinen a locals comercials quan ja hi ha saturació d'ells.

Què ens queda a Sant Pol?

Doncs ens queden unes ganes de renovació i de servir al nostre poble en la tasca de distribució i de servei.

En l'últim número de la revista de l'Informatiu del Comerç l'editorial diu **plantem cara** i explica com molts comerciants de tot arreu comencen a plantar cara a les grans superfícies, no amb una actitud de resistència sinó amb una actitud de competitivitat, utilitzant instruments comercials imaginatius.

"Hem d'informar a la gent que les grans superfícies han desertitzat les ciutats i pobles, que sense comerços els carrers es moren, no tenen animació".

Les grans superfícies compren des de la seva central, busquen l'empresa o el país més econòmic, molts productes porten la marca no del fabricant, sinó de la gran superfície i en ser, la majoria, empreses estrangeres, els beneficis es repatrien a altres països.

I què ens ha quedat al país?

Uns pocs llocs de treball, uns impostos i res més.

I què hem perdut?

Perjudici a indústries nacionals, creadores de llocs de treball, que perden mercat interior, comerços que perden vendes i per tant retallen les seves despeses no donant tanta feina a altres industrials com paletes, lampistes, pintors... i retallant les seves pròpies compres de tots els articles i serveis necessaris en la seva vida.

El resultat final és un nombre de parats més gran a càrrec de l'Estat, que els hem de pagar entre tots.

Nosaltres tenim una cosa que no tenen les grans superfícies: és la relació humana, l'assessorament, la il·lusió, la confiança, l'amistat. De ben segur que són molt més importants que comprar a menys preu, més coses de les necessàries.

Pere Sauleda Parés
Unió de Comerciants
de Sant Pol de Mar

Col·laborem

La mesura del parquímetre ha apaivagat el problema de l'aparcament.

Des d'aquesta finestra que la revista *Ens* em brinda, i a la qual felicito per dedicar aquest monogràfic al nostre comerç, m'agradaria invitar a tots els santpolencs i als que no ho són també, a gaudir del nostre poble. I per poder-ho fer és important disposar d'una oferta lúdica que abasti un ventall considerable de possibilitats. El comerç n'és una d'aquestes possibilitats.

Sempre diem que Sant Pol ha esdevingut amb el pas dels anys un poble merament turístic: d'indústries ben poques en queden i el comerç, juntament amb els serveis, ha anat arrelant dins la població constituint un dels pilars bàsics de la nostra economia.

Quanta més oferta hi ha més demanda es produeix: el comerç crida comerç

Un dels eslògans per potenciar el comerç no fa gaires anys deia "El comerç dóna vida", i crec que era del tot encertat: a on hi ha botigues hi ha gent, moviment, llum, color..., el poble es manté viu. És important ampliar i millorar l'oferta. Potser us

sorprendreu, però és el meu parer que quanta més oferta hi ha més demanda es produeix: el comerç crida comerç. Quan anem a comprar ens agrada veure, triar i remenar: comparar qualitats i preus, models i marques, colors i formes; d'aquí l'èxit de les grans superfícies: una àmplia varietat de productes per escollir el que més ens agradi i s'adapti a les nostres necessitats.

El repte dels petits comerciants davant les grans superfícies

I els petits comerciants, com poden competir amb aquests monstres del comerç? Des del meu punt de vista atenent a la qualitat del producte i al servei. Per quantitat i per preu és difícil que un petit comerç pugui equiparar-se a un hipermercat, per qualitat no: és en la especialitat, en la qualitat del producte i en el tracte amb el client a on el comerciant ha de dirigir els seus esforços i no donar-se per vençut.

L'important per al comerciant no és que es tanquin botigues sinó que se n'obrin de noves que augmentin l'oferta i que impulsin i facin de motor de cara a millorar davant el client aquell ventall de possibilitats al moment de comprar que fan decidir-lo a quedar-se abans d'agafar el cotxe per anar a fer les compres a una població on l'oferta és més gran (Calella, Mataró, etc.).

Quan anem a comprar a tots ens agrada que ens tractin de manera amable i ràpida: no ens sabem esperar i volem ser importants, tenim ben après allò de "qui paga mana" i el

Taller Tobella

Carretera N-II, núm. 5 Tel. 760 04 17
Sant Pol de Mar

FINQUES Sauleda

Carrer Nou, 29
08395 SANT POL DE MAR
Tel. 760 09 16
Fax 760 05 96

Bruguera, 26
08370 CALELLA
Tel. 769 10 12
Fax 760 05 96

comerçant s'ha d'espavilar per aconseguir que el client marxi del seu establiment convençut del bon tracte i del bon servei; i aquest és important donar-lo sempre posant els mitjans necessaris per tal que, inclòs en èpoques de més públic, el servei no es vegi afectat.

La col·laboració de l'Ajuntament amb els comerciants

Els comerciants de Sant Pol, agrupats la majoria sota el nom de "Unió de Comerciants", han intentat potenciar de diferents maneres el comerç al nostre poble. Saben que a l'Ajuntament tenen tot el suport que els cal i la màxima col·laboració en tots aquells aspectes que suposin activar el comerç a partir de l'Administració. Les seves propostes sempre s'han tingut en compte i les portes de l'Ajuntament han restat obertes a qualsevol iniciativa. Un exemple clar ha estat la redistribució de les zones d'aparcament dins la vila limitant el temps d'estacionament a fi que qui volgués anar a comprar amb el seu vehicle pogués disposar generalment d'una plaça d'aparcament a prop del comerç a on es dirigia, la qual cosa resultava abans i en segons quines èpoques pràcticament impossible. Aquest és el sentit d'aquestes zones blaves amb límit horari i no cap altre, per bé que, moltes vegades no s'ha volgut entendre així per part d'aquells que es pensaven que disposar d'una plaça d'aparcament davant de casa seva o del seu establiment era només privilegi d'ells. Un altre exemple ha estat el tancament dels principals carrers al trànsit a partir d'una certa hora, per facilitar als vianants poder passejar o fer les seves compres sense entrebancs de vehicles.

També hem volgut col·laborar a impulsar el comerç fora de la vila i per això en aquesta darrera edició de la Fira de Calella vàrem voler promoure aquells articles de Sant Pol que ens va semblar eren una part representativa d'aquest comerç: no cal dir que els comerciants que vàrem visitar van respondre positivament i ens van ajudar a guarnir l'estand amb els seus productes els quals van ser molt ben acollits pel públic en general. D'aquesta manera donant a conèixer Sant Pol a la nostra comarca preteníem potenciar el fet de justificar un petit desplaçament dels maresmenys a l'hora de comprar aquells productes que només a Sant Pol trobaran.

El Conseller de Comerç, Consum i Turisme i el President del Consell Comarcal visitant l'estand de Sant Pol a la Fira de Calella i l'Alt Maresme.

Els comerciants de Sant Pol saben que a l'Ajuntament tenen tot el suport que els cal i la màxima col·laboració en tots aquells aspectes que suposin activar el comerç a partir de l'Administració

Els mitjans i les possibilitats futures per al nostre comerç

Les campanyes de promoció comercial crec són bàsiques i la publicitat ajuda en gran manera: informar al possible client dels avantatges que li suposa comprar a la vila, innovar el negoci en aquells nous productes que surten al mercat, millorar les instal·lacions i provocar la compra són factors que el petit comerciant ha de tenir en compte, així com també pensar en el futur i començar a planificar

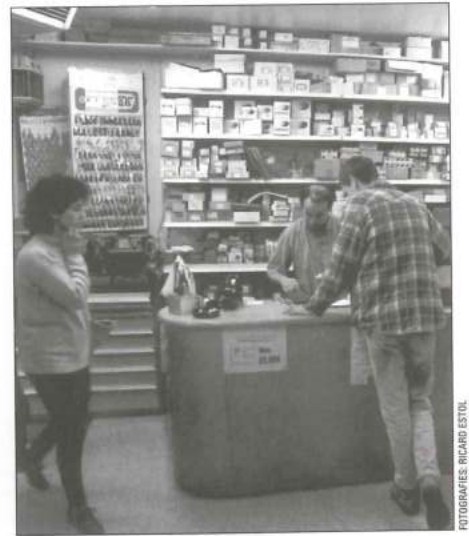
el que pot esdevenir el seu comerç quan totes les urbanitzacions que s'estan construint (Els Garrofers, la Sénia, el Serrat d'en Mas, etc.) siguin una realitat i portin a Sant Pol un important nombre de famílies a residir-hi, fet potenciat per les bones comunicacions que actualment disposem (autopista i RENFE). Ells tenen a les seves mans, amb tot el suport que els calgui des de l'Ajuntament, fer de Sant Pol un nucli d'interès turístic i comercial important dins la comarca i aconseguir-ho serà feina de tots.

Per altra banda és important la formació i la preparació del comerciant en polítiques de venda. Tothom que està darrera un taulell hauria d'estar capacitat per donar satisfacció a qui busca algun producte.

Les possibilitats d'impuls del comerç són múltiples des de diversos fronts, la disposició i les ganes dels que s'hi dediquen són bàsiques per a la millora efectiva del comerç i dels serveis, ajudar a aquest col·lectiu a tirar endavant és el que des de l'Ajuntament pretenem i intentarem fer, però com deia, ens cal l'interès de tots, comerciants i santpolencs per impulsar una política comercial nova que doni noves satisfaccions als santpolencs i que ajudi a renovar aquella confiança que, potser en algun dels sectors, s'ha perdut.

Joan Xumetra i Pujol
1r Tinent d'Alcalde

La rebotiga

FOTOGRAFIES: RICARD ESTOL

El comerç a Sant Pol de Mar és...

- De tot l'any, és a dir, que sempre té obert o bé que només tanca un mes. El comerç de temporada és un fenomen irrellevant.

- Excessivament atomitzat. L'índex d'establiments d'alimentació és clarament excessiu. De fet, es registra una mitjana de 75 persones per a cada establiment d'alimentació, proporció molt baixa encara que la població augmenti considerablement en determinats períodes de l'any.

- Amb solera. La majoria dels negocis tenen una antiguitat superior als 20 anys.

- Desmoralitzador. El mesos de major venda són, i per aquest ordre, juliol i agost. ("si no fas l'agost tindràs un hivern cru").

- I de clientela autòctona. Els residents de tot l'any ocupen el primer lloc amb un 56% i la clientela

d'estiu espanyola el segon amb un 32%.

El comerciant de Sant Pol de Mar és...

- Eminentment independent, són pocs els que treballen amb fórmules d'integració comercial.

- Molt treballador, quasi 46 hores setmanals de mitjana.

- Puntal de l'economia local, participa activament als ingressos municipals, col·labora als programes de Festes, és soci de quasi totes les Entitats, compra "palco" a l'envelat i abonaments per a les activitats.

- Relativament jove, 44 anys de mitjana.

- Majoritàriament pessimista, pel que fa a la tendència del volum del negoci. De tota manera, creiem que en aquesta resposta hi influeix el que sembla ser tendència natural de molts

dels nostres conciutadans, siguin o no comerciants: una barreja entre la queixa i el fet de no voler reconèixer en públic que les coses van millor.

- De pocs números. El nivell de comptabilitat és relativament baix però es pot veure un esforç considerable en aquest camp, encara que sigui només l'estrictament necessària segons la legislació vigent.

- Propietari del local. La tinença de locals en propietat pot ser un element de supervivència del comerç, pel fet de no considerar el lloguer com a cost. Les despeses fixes per aquest concepte són mínimes i permeten que, per poca activitat que tinguin, cobreixin el seu punt mort.

- I soci de la Unió de Comerciants. Els comerciants esperen de l'associació respostes d'orientació general.

Santi Roca

C/ Manzanillo, 20
Tel. 760 04 65 i 760 09 01. Fax 760 23 20

C/ Nou, 33
Tel. 760 08 58

08395 SANT POL DE MAR

Perruqueria especial per a cavallers

José María

Nous serveis
Tints i emmotllats

Carrer Nou, 54 - SANT POL DE MAR

Fragments de la memòria de la Coral la Nau

Presentem a continuació una fragments de la ressenya que sobre el segon i tercer trimestre del curs 95-96 d'aquesta coral ha elaborat Oriol Romaní. La ressenya sencera consta de 17 pàgines i nosaltres n'hem extret una petita mostra que hem cregut interessant per als lectors

7 d'abril

A la placeta del Torrent Arrosser, abans de cantar-hi nosaltres, escoltem el Cor Germanor. La melangia i l'humor de les seves cançons alternen en un repertori molt d'aquí, que molts dels qui escoltem ja sabem de memòria, o en podem taral·lejar fragments, o si més no són melodies i lletres que ens resulten familiars, i ens és fàcil sentir-nos-hi a prop i reconèixer-hi la nostra manera de ser o la dels nostres pares, avis i besavis. Quan veieu homes fets i refets cantant les gràcies d'una noia encisera, amb una barreja d'innocència i picardia graciosa i elegant, no sabeu del cert si viviu el moment d'ara o si, per una estona, heu tornat al passat, però sigui com sigui sou en un món on fa bo d'estar-hi. Ens ha alegrat veure un germà de la Míriam cantant a la corda dels baixos, enmig d'aquelles veus greus d'homes que fa molts anys que canten i que viuen. Mai em cansaria de sentir-los! La corda més aguda, tot i que algun moment s'hi notés una lleugera tendència a escanyar-se, també sonava molt bé.

Fa dos anys, el Cor Germanor i la coral La Nau van cantar junts dues cançons, en aquest mateix lloc, el mateix dia i més o menys a la mateixa hora que avui. Les veus agudes dels nens i nenes feien una mena de muntanyes que volaven, d'aire fi, net i lleuger, per damunt de les veus greus dels homes, el pes dels anys, amb tot el que han viscut, el que han suportat i el que han estimat. Un arc inabastable de records, sentiments, sensacions i desitjos de bona jeia era despertat per aquell so de les dues corals juntes. Recordar aquell so únic ens ha fet venir moltes ganes de tornar a aplegar-nos.

12 d'abril

Fa dos assaigs que, entre moltes altres cançons, n'hem començat a aprendre una de japonesa: "Momigi". Avui s'han trobat dues Margarides: la catalana, directora de La Nau, i la japonesa, la dona d'en Jaume japonès. La japonesa, a més d'ensenyar a la catalana la pro-

de l'ENS. Val a dir que els fragments triats pertanyen a activitats extraordinàries de l'entitat i en ells no s'hi reflecteix –tal com es fa a la major part de la ressenya– la feina més quotidiana dels assaigs, feina tant o més important que les activitats extraordinàries.

La Coral la Nau i Joan Figueres en una actuació el 23 de desembre de 1995.

Fa dos anys, el Cor Germanor i la coral La Nau van cantar junts dues cançons

nunciació exacta de "Momigi" –que per a això s'havien trobat– s'ha animat a cantar altres cançons del seu país, i no ens hem pogut estar d'imaginar que amb La Nau n'apreníem unes quantes, i a dues o tres veus, tal com ella acostumava a cantar-les al Japó. Són cançons polides i gràcils, que fan pensar en una ànima que es mou amb agilitat i sense fer soroll, que medita i neteja records i sentiments, que ho sap acceptar tot i estar en pau. I les paraules, dites o cantades, tenen un so que ens resulta exòtic, una mica misteriós, com si amagués tresors descoberts. Un so suau i que ens atreu.

21 de maig

Dediquem l'assaig d'avui a veure el vídeo "Carta d'un escolà". Un noi explica a un amic seu la mena de vida que fa a l'Escolania de Montserrat. Els comentaris d'ell i d'altres escolans acompanyen les diverses imatges: el llevar-se, el rentar-se, el menjar i el

dormir; les diverses assignatures comuns a qualsevol escola; l'aprenentatge i la pràctica musicals: instrument, música de cambra, orquestra, tècnica vocal, coral, cantar als serveis religiosos; els esports, els jocs, l'hort, les excursions, les visites dels familiars el diumenge a la tarda...

– I si s'enyoren, què? –pregunta un cantaire de La Nau.

Abans d'entrar a l'escolania els nois hi passen un període de prova, per a veure si s'hi adapten bé. I viure fora de casa i fer tanta música no els costa tant, perquè els agrada molt la música i els fa molta il·lusió d'anar a una escola on la música hi té tanta importància.

– Són nens especials? –pregunta un altre.

Juguen a futbol, a ping-pong, al "futbolín"... se'ls veu trempats, animats, normals... Però alhora potser sí que respiren una pau i una harmonia que no estem acostumats a veure en nois d'aquesta edat. Això els deu venir, segurament, del contacte permanent que tots junts tenen amb la música, i de l'ambient serè i animat que desprenen el pare Ireneu, l'escola, la muntanya.

Després, pensant-hi, ens sembla que una mica apartats del món sí que n'estan, amb tots els avantatges i inconvenients que això suposa. I no podem oblidar que si algú de La Nau o de Sant Pol volgués formar part de l'Escolania, a més d'aconseguir arribar al nivell de formació musical que es requereix per a entrar-hi, hauria de ser un nen, no una nena.

El vídeo que hem vist era ple de missatges, que es comunicaven a través de les paraules, les imatges i la música, i cada cantaire haurà estat més sensible a uns o altres. N'hi ha dos que els hem comentat per a subratllar-los més: a l'Escolania es procura que totes les veus facin la mateixa mena de so; i la música hi sona i s'hi mou amb molta energia, amb molta vida, però sense cops, igual que les mans del pare Ireneu quan dirigeix.

Oriol Romaní

Us esperem al Cine-club

Engrescats per la bona acollida de la passada temporada, encetem una nova programació dividida en dos cicles. El primer d'octubre a desembre i el segon de gener a maig. El primer cicle d'aquesta temporada està marcat per la intenció d'oferir-vos unes pel·lícules que, més enllà de l'interès i creativitat cinematogràfiques que mostren, donen fe de la vitalitat i actualitat del cinema i de la seva capacitat per reflectir tant conflictes humans com la història de la societat i de les persones.

Iniciem el cicle amb el tercer llarg-metratge de Julio Medem, *Tierra*, que confirma la vàlua d'aquest jove cineasta espanyol dins del panorama cinematogràfic actual. Ettore Scola, a qui els que vàreu estar amb nosaltres la temporada passada recordareu per *Che Ora é*, ens convida aquest cop a seguir *El Viaje del Capitán Fracassa* i a endinsar-nos en el món del teatre a finals del segle passat. Repeteix també protagonista i podrem gaudir d'una altra magnífica interpretació de Massimo Troisi (el "carter" de Neruda).

Underground ens ofereix un punyent retrat de la història de Iugoslàvia des de la Segona Guerra Mundial fins al

recent conflicte balcànic. Polèmica per les acusacions d'alguns intel·lectuals francesos que l'han qualificada de pro-sèrbia, Kusturica no oblidia la responsabilitat dels països occidentals en el dramàtic desmembrament del seu país.

A *Nelly y el Sr. Arnaud*, Claude Sautet ens planteja la relació entre un home madur i una jove que l'ajuda a ordenar unes notes de les seves memòries. Una relació fascinant, complexa; molt humana.

I per tancar aquest cicle una proposta a mig camí entre el documental i la poesia. Un director reconegut com és Wim Wenders mirant una ciutat encantadora com és Lisboa. En paraules del mateix director aquesta pel·lícula "és un regal que m'ha fet la ciutat. La llum, la gent, els nens. Penso que els directors som molt més receptors de regals que creadors".

I parlant de regals, com sempre us convidem a participar dels muntatges organitzats al voltant d'aquestes cinc pel·lícules. No descartem sorpreses. Esperem que ens hi acompanyeu.

Cine-club Murtra

Després del parèntesi de l'estiu, el Centre Excursionista de Sant Pol novament reprèn les seves activitats.

EL CESP es mou

A bans de tot, però, aprofitem aquest espai per agrair públicament a tots els col·laboradors i participants de la marxa de BTT la seva aportació a la 2a marxa popular de Vallalta, que es va fer el dia 28 de juliol. La participació va ser força acceptable, sense arribar a assolir els cent participants com la primera edició, potser degut a la llargària del circuit i a la coincidència amb la diada de Sant Jaume, dia de la Festa Major. Tanmateix seguirem treballant per la seva continuïtat i millora.

La nostra intenció és realitzar una sortida al mes i a l'abast de tothom però, per ara, no podem fer una programació a mig termini i ho anirem fent sobre la marxa, anunciant-les en el nou plafó que té el CESP a la façana del Centre Cultural i d'Esbarjo. Aquestes petites excursions d'un dia són acuradament seleccionades i prèviament realit-

zades pels vocals de l'entitat per garantir al màxim l'itinerari, horari, dificultat, etc.

Voldríem que fossin majoritàriament participatives pels socis de l'entitat i una porta oberta a tothom que vulgui iniciar-se a l'excursionisme. Poder engrescar als joves a participar en les nostres activitats i formar grups homogenis que vagin millorant i ampliant la nostre tasca divulgativa és una de les nostres fites.

Us recordem que els dimarts de 10 a 12 h. vespre ens reunim al local del Centre a Ca l'Arturo on es discuteixen i organitzen les activitats, i on es pot consultar la bibliografia de la petita biblioteca que disposem i on també es pot llogar material de muntanya. Us hi esperem i estem oberts a qualsevol proposta.

CESP, Centre Excursionista de Sant Pol

PINTAT - ESTUCAT
EMPAPERAT
MOQUETA - PARQUET

Abat Deàs, 6
Tel. 760 01 18

SANT POL DE MAR
(Barcelona)

**SERVEI TÈCNIC
REPARACIÓ RENTADORES
TOTES MARQUES**

Antoni Peix Manent

SANT POL DE MAR

760 24 76

Fins al mes de desembre restarà oberta al Museu l'exposició del pintor santpolenc*

Dídac Raurell

Aquesta exposició neix amb la voluntat de ser una síntesi de la pintura d'en Dídac Raurell. En aquesta tria, el gruix de la qual ha realitzat ell mateix, hi trobarem l'empremta d'un esperit constant de recerca, d'investigació, que fuig amb fermesa de l'ornament i del sentimentalisme per cercar una explicació racional –l'explicació pictòrica o plàstica, resolta amb els elements que li són propis. No ens ha de ser una nosa dir que hi ha una filosofia en aquest treball, perquè el seu és un pensament que s'alimenta no tant de l'elaboració d'un discurs com d'una actitud vital de gran força interior –una obsessió podríem dir-ne, en el millor sentit de la paraula– que travessa tota la seva obra. Només l'estímul d'aquest foc i una voluntat de ferro han pogut fer que superés les dificultats de la seva condició de pintor d'ofici, conegut però sens dubte encara poc reconegut –sense anar més lluny, també entre nosaltres, en el seu poble.

Però ara no ens proposem ben bé de fer un retrat psicològic del pintor, sinó trobar un punt d'arrencada.

Hi ha una poesia silenciosa en la pintura que l'autor ens descobreix a través de "preocupacions" seves i que de vegades el gran públic, distret, pot trobar banals, massa "tècniques" o de poc interès. En canvi, són a la mateixa arrel de l'art. L'aquarel·la d'unes barques a la platja de Sant Pol ens pot parlar de l'artesà que ha sabut donar en una pinzellada sense capes la difícil corba de la panxa dels llaguts, igual que davant d'aquestes mateixes barques podríem copsar-hi el treball del mestre d'aixa que les va construir. Però una mirada atenta a la resta del quadre ens descobrirà d'altres "preocupacions" que foren tan o més importants per al pintor: la consistència de les xarxes...

Aquell dia –ens ho contà un amic seu– en Dídac Raurell va voler repetir allà mateix l'aquarel·la amb un paper més rugós, buscant una representació més pura de la transparència de les malles. En aquell quadre, com en tants d'altres, el desplegament de la tècnica amb elements nous –l'ús

d'un paper diferent, una punta d'agulla com a pinzell, la sorra de marbre...– tenia el seu origen en el repte que l'artista havia acceptat amb emoció. Un altre dia, en un altre quadre, el seu "tema ocult" serà una ombra, el verdet de les roques de sota aigua, l'envelliment esgrogueït d'un paper, l'oxidació vermelloso d'un pot d'ungüent buit i oblidat.

Buscar la netedat que hi ha en la presència de les coses, en l'ull que les mira, en la mà que les representa...i mantenir aquesta puresa. Gaudir-ne, cadascú amb la seva sensibilitat més o menys afinada. Aquest joc fonamental permet enfrontar-nos a un món que es gira d'esquena amb esgarri-fosa inclemència a l'amorosa naturalesa de la Creació.

És així que en Dídac Raurell s'ha obert camí; perquè és la seva mateixa actitud davant la vida la que es mostra en el seu treball: n'ha arribat a fer un tot indèstriable. I no sense lluites; en una d'elles, el dibuixant de perspectives impecables –l'aparellador que és– cedeix el seu confortable saber tècnic a l'aventura del pintor, sense la qual l'artista no se sent veritablement viu.

A la fi de l'estiu de 1973, en Dídac Raurell va fer la seva primera exposició –aquarel·les de Sant Pol realitza-

des aquell mateix estiu– als baixos de l'actual Centre Cultural. Companys seus del grup Rutlla havien proposat als aleshores Amics de les Arts que l'exposició es fes al Museu, però l'acollida que se'ls va donar va ser tan freda que no varen voler insistir més. Al cap de vint-i-tres anys el Museu, a través nostre, l'espera tot mudat per obrir-li les parets de bat a bat i abraçar-lo a ell i el seu treball d'aquests anys amb tota l'estima, la intensitat i la consideració de què és capaç.

Amics de les Arts

Sant Pol, tardor del 1996

* Aquesta exposició es va inaugurar el 19 d'octubre a la tarda.

Hi ha una filosofia en aquest treball, perquè el seu és un pensament que s'alimenta no tant de l'elaboració d'un discurs com d'una actitud vital de gran força interior

Cortinatges Sant Pol d'Alfons Panadès

Carrer Bonavista, 29
08395 SANT POL DE MAR
Telèfons 760 02 57 / 886 10 69

AIGUA • GAS • ELECTRICITAT • CALEFACCIÓ

C. Herois de la Fragata Numància, 4-6
08395 Sant Pol de Mar
Tel. 760 22 59
Tel. mòbil 908 44 27 66

La ventafocs ibèrica (aspectes històrics)

Pere Roure, a través d'una narració fictícia, explica, des del seu punt de vista, amb una subtil ironia, d'una manera breu i sintètica la història de les diferents nacionalitats i

comunitats que conviuen dins la Península Ibèrica i la relació entre elles.

Hi havia una vegada una família de 17 germanes que treballaven totes i guanyaven diners. Vivien juntes amb la seva mare en una casa molt gran, tenia 17 habitacions, una per cada una d'elles. Les habitacions estaven distribuïdes unes en una punta, unes altres en una altra punta, altres eren més al mig. Una, fins i tot, era com una mena de quartet-traster, amb tots els respectes per la més petita que és la que hi vivia; quedava una mica lluny, apartada als afores de la vila, però en canvi, era on hi tocava més el sol.

De fet, s'ha de dir que no eren totes elles germanes de sang. Filles del mateix pare, l'Ibèric, que s'havia casat tres vegades. Del primer matrimoni, amb la Basca, en van néixer dues, de noms Basca com la seva mare i Navarra. Del segon, amb la Catalana, en van néixer tres, i la resta eren filles de la que encara vivia amb totes elles i es deia Castellana.

El pare, aquest cop no va sobreviure a la seva muller. De la seva primera esposa, feia tant de temps que s'hi havia casat que ningú se'n recordava ben bé d'on havia vingut, això sí, tenia unes arrels molt profundes i una gran personalitat, fins i tot una mica primitiva, però molt ferma i decidida, i va deixar una empremta molt forta a les seves filles. Quan va morir, perquè es va fer molt gran i cap al final havia anat perdent molt, l'Ibèric es va casar amb la Catalana, que li va donar moments de gran glòria, en què es

passejaven tots dos junts, molt orgullosos, pel carrer vell del davant, que encara hi és i es diu Mediterrani. De les tres nenes que van tenir, la tercera gairebé no se'n recorda de la seva mare, perquè va morir sobtadament quan encara era petita. Després, quan l'Ibèric ja s'havia tornat gran, potser per ximpleria, es va voler tornar a casar, aquest cop amb una dona bastant més jove que ell, i ja ho diuen que "dona jove i home vell, fills a reguitzell", en van tenir dotze!, tan seguits que ningú està segur si van néixer tots en un mateix part.

La Castellana tenia uns costums ben diferents de la Catalana. Per exemple a ella, que no volia ser menys orgullosa, li agradava més passejar per una avinguda nova, molt més ampla, de nom Atlàntic situada a la banda de ponent on un dia, per casualitat potser, hi van trobar un bitllet de loteria amb la cara d'un senyor que es deia Cristòfol Colom, que després va resultar premiat amb molta "plata". Aquest fet va marcar molt la vida de la família. Llavors tots "tenien molta terra a La Havana", es van acostumar a una vida fàcil, gastaven més que no pas produïen, havien arribat a ser els més poderosos de tot el Món, que era així com es deia el poble on vivien. Però la veritat és que la fortuna els hi va durar ben poc, ja que a ningú se li escapa que la van administrar sense gaire consciència. Avui són més aviat pobres.

Doncs bé, l'Ibèric no va durar gaire amb el "trote" desenfrenat que li va donar la seva darrera muller. Acostumat a la vida senzilla i humil que havia dut amb les dues primeres, quan va morir li deien fins i tot "el hechizado" per la mala cara que feia, pàl·lid, feble, malalt.

Llavors, la mare-madrastra buscava protecció per totes 18 i les tres filles de la Catalana volien que l'escollit fos l'oncle que es deia Àustria, en canvi les seves volien que fos l'altre oncle, de nom França. No cal dir qui va ser al final. Però el més greu va ser que es va aprofitar la diferència de parers entre germanastres per marginar les tres "catalanes" i des d'aleshores sempre més se les ha tingut per ben poca cosa, sobretot a la més gran que és la que sempre donava la cara en nom de totes tres.

Pere Roure, ERC

Restaurant - Terrassa - Bar

Av. Dr. Furest (platja). Tel. 760 06 54 - SANT POL DE MAR

**VIDRIERIA
SANT POL, S.L.**

- Alumini en general
- Vidres i miralls
- Mampares de bany
- Marcs a mida

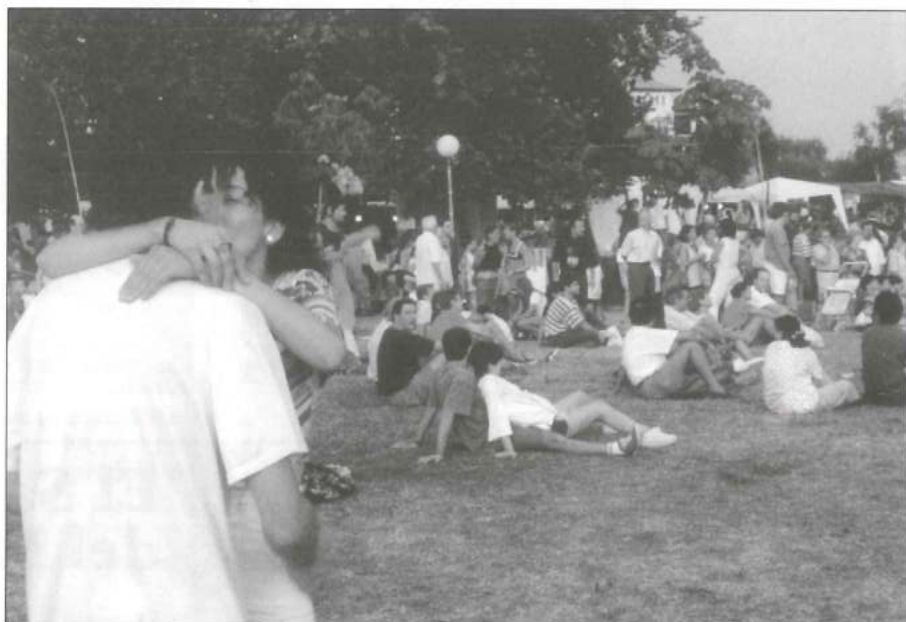
Passatge del Mar, 2
Tel. i fax 760 06 93
08395 SANT POL DE MAR

Fira alternativa a Sant Pol de Mar o la voluntat de construir un espai d'escultura social

Fa ja bastants anys que a Sant Pol de Mar un grup heterogeni de persones, d'àmbit social, edat i cultura diferents, es mouen per aconseguir, de forma inconscient, un clima humà, actiu i generador de noves propostes culturals i socials. Persones situades en grups o entitats concretes i d'altres situades en esferes individuals, que han anat trobant-se al mig d'un projecte indefinit, però que, a poc a poc, va agafant un cos propi; un projecte col·lectiu i globalitzador, integrador i mirall de tot un poble.

La II Fira Alternativa a Sant Pol de Mar ha estat per a molts de nosaltres el primer assaig general d'aquest projecte. Un equip humà format per més de trenta persones ha col·laborat de forma activa i voluntària en la seva realització envoltada pel recolzament de moltes altres persones del poble i de fora del poble. Donar sentit, ritme, composició, moviment al parc de Can Villà, aconseguir que prop de tres mil persones hi passessin dos dies (17 i 18 d'agost) i, el que és més important, aconseguir un clima de comunicacions actives i afectives, instructives i lúdiques ha estat el resultat d'aquesta experiència i un èxit que correspon a tots.

El triangle format pels productors de materials alternatius (artesanía, medicina i alimentació), les propostes

La II Fira Alternativa ha estat el primer assaig general d'un projecte col·lectiu i integrador, mirall de tot un poble

ideològiques, socials i solidàries igualment alternatives i els elements de comunicacions (conferències, debats i animacions sobre aquestes propostes) ha estat la fórmula generadora d'una ànima intangible i especial possibilitadora d'aquesta equilibrada i efectiva escultura social de la II Fira Alternativa al Parc de Can Villà a Sant Pol de Mar.

Equip de treball de la II Fira Alternativa a Sant Pol de Mar

En memòria d'en Manel Casserres

Llàgrimes

Els Gegants no plorem. Almenys, no com la resta de les persones. Ni la fusta ni el cartró tenen la possibilitat d'exterioritzar aquest sentiment que, algunes vegades per alegria i d'altres per tristesa, a tothom ens envaeix en un moment o altre. I avui, nosaltres no podem plorar, tot i que en el nostre cor hi trobem un motiu suficient com per a fer-ho: aquell que un bon dia, ja fa més de deu anys, ens va construir, ens ha deixat. Com nosaltres, tot un seguit de Gegants de per tot arreu senten que alguna cosa s'ha trencat dins del seu imaginari cor. Però la vida continua i a la propera plantada tornarem a ballar i saltar; fins i tot una mica més.

És el nostre homenatge per aquell que va dedicar llargues hores per treure d'uns senzills materials inerts, una explosió de vida i alegria. En aquest món que ens ha tocat,

tothom vol arribar lluny. Volen ser els millors metges o advocats, genis de les finances, polítics de renom, directors de les millors multinacionals... En Manel en tenia prou amb ser "Constructor de Gegants". Sense fer massa soroll gairebé passant de puntetes per la vida, va aconseguir que al seu darrera cents de persones, potser milers, descobrissin una nova manera d'entendre el lleure, l'amistat o la diversió.

La propera vegada que ballem pels carrers de qualsevol vila, alçarem la vista cap els núvols i intentarem trobar-te allà dalt. Per sort, els Gegants vivim una mica més a prop del cel.

Xavier Tresserras
Colla Gegantera Sant Pol de Mar

Josep Serra es mostra disconforme amb el canvi lingüístic introduït en el mural en ser restaurat.

1926 • La Casa de Pescadors • 1996

FOTOGRAFIES: PÈRE SAULEDA

En mirar aquestes dues fotografies del mural de la Casa de Pescadors, una tal com era abans, l'altra una vegada restaurada, hom s'adona que la inscripció que l'encapçala ha canviat el castellà pel català, amb la millor intenció, sens dubte, d'aplicar al peu de la lletra la desitjada normalització lingüística, fent-la així arribar també a la seu dels pescadors de Sant Pol, ofici que anys enrera era dels més nombrosos de la nostra població.

Crec sincerament que aquest canvi ha sigut un error, encara que involuntari, amb bona fe i amb la intenció que es pugui llegir en la nostra llengua vernacle i més tractant-se de la façana d'un lloc entranyable i representatiu, com he dit, que sortosament encara tenim. La història s'escriu tal com ha sigut i no com nosaltres voldríem que hagués estat. Precisament, per aquest motiu, vull posar de manifest que no va estar encertat qui va decidir l'esmentat canvi, donat que òbviament s'havia de respectar la total originalitat de l'obra.

La història s'escriu tal com ha sigut i no com nosaltres voldríem que hagués estat

L'afany de voler protegir la nostra llengua ens ha fet una mala jugada. Què diria el dictador de torn, el que hi havia l'any 1926, any en què es va col·locar la pintura en qüestió, si aixequés el cap? La seva incredulitat seria majúscula en veure el rètol en català, fet que ell castigava quan governava en estar prohibit qualsevol expressió en el nostre idioma.

De totes maneres, mirant-ho pel costat positiu, cal donar gràcies a la involuntària equivocació que es veu, com hem dit, a través de les fotografies, per haver alliberat els nostres ulls d'una imposició ingrata des de feia molts anys i així poder contemplar el repetit mural escrit tal com, sens dubte, l'haurien volgut escriure els mariners santpolencs que el varen promoure, el nom dels quals, figura al peu de la pintura que dona nom a casa seva.

Josep Serra Pla
"Terri"

El Sant Pol del Maresme

D'entre els pobles banyats per la llum del sol algun ne trobareu que sigui tant formós, però amb més bellesa i en quant a xamós, busqueu arreu, no en trobareu cap com Sant Pol.

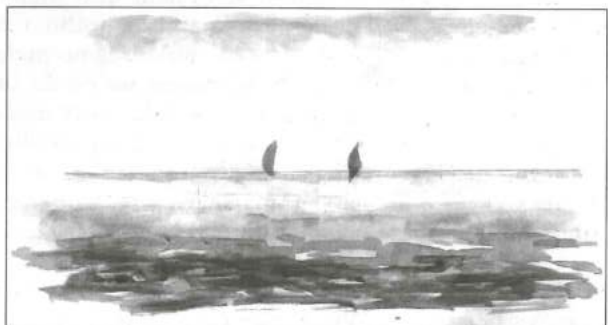
Ses vinyes i feixes d'abundant regadiu, les sènies, masos i boscos que l'envolten son luxuriós marc en què ressalten natura i bellesa en tot son poderiu.

Ses barques pesqueres surten de bell matí per calar les xarxes i el volantí, elles solquen airoses aquest mar llatí, deixant estela blanca en el blau marí.

El turó de Sant Pau, altiu s'ha redreçat tot desafiant els vents i les tempestats com gegant ciclòpic empara del embats al poble que el nom del Sant li ha donat.

I les ones, ses platges besen dolçament fent ostentació plena d'un ver homenatge, portant en l'escuma de Tritó, un missatge d'adoració i de rendit acatament.

Miquel Brossa Devés, pintor

IL·LUSTRACIÓ: MIQUEL BROSSA

Reproducció de la carta dirigida al Conseller d'Indústria de la Generalitat
pels veïns afectats pel cas de Tints Carbonell ⁽¹⁾

Sr. Antoni Subirà, Conseller d'Indústria de la Generalitat de Catalunya.

Benvolgut Sr. Subirà:

La present és per a comunicar-li els principals motius de les nostres queixes envers els greuges que hem de suportar de l'empresa Tints Carbonell, SL.

Hem considerat important el fet que com a conseller d'Indústria conegui la nostra versió dels fets.

Sr. Conseller, sabia vostè que:

- D'ençà que Tints Carbonell s'instal·là a Sant Pol de Mar, el 1915, dins el casc urbà els fums que produeixen els seus generadors de vapor no han deixat de ser un greu problema de contaminació? Primer amb el fum produït pel carbó i actualment pel que produeix el fuel. Els productes químics que utilitzaven ja eren contaminants i els que actualment utilitzen són molt més contaminants que aleshores.

- Que d'aleshores ençà ha canviat ben poca cosa en modernització tant d'instal·lacions com d'infraestructura?. Només hi ha una part de l'edifici que podríem catalogar de "moderna", construïda com a vivenda i utilitzada com a indústria.

- Que aboquen els residus al mar sense passar per una depuradora i que han aprofundit el pou del Torrent de l'Arosser, deixant secs tots els pous dels carrers Sant Pau i Tobella?

- Que impossibiliten el descans dels veïns engegant els generadors de vapor a les cinc del matí amb el corresponent i alt grau de contaminació acústica?

- Que de les partícules sòlides que desprenen les xemeneies (les quals no compleixen la normativa d'altura, en relació a les cases veïnals), a més a més de contaminants foraden la roba estesa dels terrats propers?

- Que inspeccions tècniques informen que la indústria i les seves instal·lacions no compleixen cap dels mèrits per poder treballar amb un mínim de seguretat?

Reiteradament pateixen incendis, la majoria dels quals no han arribat mai a coneixement del Servei de Prevenció i Extinció d'incendis de la Generalitat. També s'han donat accidents laborals que fins i tot han obligat a l'hospitalització dels treballadors.

Qui ens pot assegurar que no correm el mateix risc que els veïns de la factoria d'Uquifa de Sant Celoni?

Senyor Conseller, fariem aquest escrit inacabable relatant les angoixes i el patiment que ens produeix aquesta indústria. Per altra part l'Ajuntament de Sant Pol té un dossier prou ampli per poder-li facilitar més informació escrita.

Ja són diversos els veïns que posen les seves cases en venda i desapareixen cap a altres localitats.

El nostre poble és turístic, confiem que els forasters que vénen a gaudir de les nostres platges no s'assabentin que el Tint no té depuradora i tots els residus són abocats al mar.

Ja que actualment disposem d'un polígon industrial (on Tints Carbonell és propietari d'un terreny), creiem que el

seu trasllat milloraria la nostra qualitat de vida, no es perdrien llocs de treball i l'empresa milloraria en competitivitat

Confiem que en les portes del dos mil els favoritismes i les influències utilitzades durant tants anys no es sobreposin als drets constitucionals de tota una comunitat.

Esperem que estudiï aquest cas amb atenció i que ben aviat tinguem solucionat el problema Tints Carbonell.

Li preguem resposta.

Sant Pol de Mar, 3 de juliol de 1996

Comissió de veïns dels carrers Pau Simó, Bonaventura Adroher, Sant Pau, Tobella i Roger de Flor

(1) Aquesta carta, que va ser enviada al Conseller Subirà el 3 de juliol de 1996, va ser presentada a l'Ajuntament el dia 5 de setembre de 1996 amb la següent nota acompanyada de 12 firmes: "Els sotasignants, en nom i representació dels veïns dels carrers Sant Pau, Bonaventura Adroher, Tobella i Roger de Flor, presenten aquest escrit perquè tinguin a bé publicar-lo en el proper ENS".

Nota de la Redacció.— El mes d'agost, amb posterioritat a la tramesa d'aquesta carta —signada el 3 de juliol de 1996— els propietaris del Tint es varen vendre el terreny que posseïen a la Zona Industrial de Sant Pol.

Els nens i el llop

En Matias, un dels pocs Amics en majúscules, és persona d'edat propera a la meua. L'altre dia, m'explicava la història de l'àvia amiga dels seus pares, suposo perquè sabia que des de fa uns 10 anys aquella qüestió em preocupa especialment, des que vaig decidir assumir la responsabilitat de la paternitat. Ja quan ens havíem despedit, em sembla que encara tenia la pell de gallina tot anant cap a casa. Pel camí, se'm va ocórrer comparar irònicament el contrast dels acabaments entre la història del meu amic i l'argument d'aquell conte musical per a nens tan maco, d'en Sergei Prokofiev, *En Pere i el llop*, opus 67.

Parlàvem d'aquells pares que provoquen interessadament contactes i visites dels seus fills a casa dels avis dels nens. Relació interessada, i per tant utilització, d'aquells infants i adolescents mentre els pares puguin *medrar*⁽¹⁾: ara, o a la seva mort, la qual es preveu -¿i es desitja?- no pas gaire lluny. Doncs bé, aquella àvia, a en Matias de tant en tant se l'hi posava trista i plorava *perquè feia 3 ó 4 setmanes que no li havien portat els néts a casa*, quan normalment aquells nens sempre pujaven a casa seva de 2 a 3 vegades la setmana. Les ploreres i tristors es repetien d'una manera espaiada i sistemàtica cada 2 ó 3 mesos. Per quin motiu no apareixien, ara, els nens com abans?

- Perquè el meu home no vol que en Modest i la Caritat facin servir el nostre cotxe. Ells ja tenen el seu, deia l'àvia amb cara de circumstàncies, tot comentant-li a en Matias la posició de l'avi, és a dir, del seu home.

La Caritat, filla de l'àvia xantatjada, i en Modest, el seu home, eren els joves xantatgistes i pares dels nens víctimes del joc. Uns nens que de tant en tant apareixien i de cop s'esfumaven, com a llosa que, capritxosament; ara pressional, ara ens allibera! incidint així a la ment, ara il·lusinada, ara torturada dels avis.

De cop, com aquell que res, uns dies després l'àvia havia canviat la cara i el meu amic la trobava contenta i eixerida. De sempre, era una dona extrovertida i amb la seva natural vitalitat li comentava:

- Mira abans d'ahir van venir a jugar els néts a casa! i la setmana passada... passaven pel davant i ni tan sols giraven el cap quan jo era a la porta. Feien veure com si no hi fos!

- I això? ja s'han arreglat les qüestions familiars?, en Matias li preguntava.

- Ah, sí! és que ara el meu home ja els hi deixa agafar el cotxe!

- Ai carai, vés per on, qui ho havia de dir... Com canvia la gent amb un volant a les mans!

Efectivament, passaven 2 ó 3 mesos i les ploreres tornaven com la tardor, el canvi de temps aquesta vegada el provocava un nou xantatge d'en Modest i la Caritat. Ara exigien la clau del soterrani de la casa on vivien amb els 3 nens, i que la casa era, ¡naturalment!, dels avis. No...! si aquella parella, ja des de feia anys que sabien molt bé el que volien!

I és que després de la tardor ve l'hivern amb plorera inclosa i ara, el desenllaç del drama passava bé per l'ocupació d'una altra habitació tancada o bé per la utilització d'una finca. Aquí jugaven fort. Amb l'estratègia hi anava inclosa l'excusa de la terra erma *pobra terra que es fa malbé! Per salvar-la, nosaltres la podríem sembrar...* deien als

avis. I és que, aquells pares... tenien tan bon cor!! No hi podien pas fer res, els seus sentiments cap a la Terra no els podien pas aturar! Pobrets, anaven amb el cor a la mà... què se'ls pot dir?.

No sé pas que pensaràs tu, santpolenc lector de l'ENS, però a mi ja se'm posa la pell de gallina i m'esgarrifo, només de pensar que hi puguin haver pares xantatgistes actuant a sang freda i convertint els seus fills en *carn de canó* pels seus interessos. Ja ho comentava a la Sala Polivalent, l'any passat, el conegut pedagog Jordi Galí, fill del gran mestre de pedagogs Alexandre Galí, referint-se a la subtil utilització dels fills petits per treure'n prebendes i avantatges crematístiques: **i tant si n'hi ha de pares que els utilitzen d'aquesta manera! i molts més dels que ens pensem, per desgràcia!** És més, si volem ser valents i dir les coses pel seu nom, aquest fet se l'ha de definir, com a mínim, com una presumpta - prostitució dels fills. Actuació que no té pas res a veure amb la utilització i comercialització del cos del nen, ara denunciat a Estocolm, però sí amb la utilització i presència de la seva persona. Quan hi ha utilització i gaudiment del cos d'un prostitut(a) es donaran a canvi unes prebendes, una companyia, uns diners, una informació. A la història que explicava el meu estimat amic també hi ha descaradament una *utilització i gaudiment*, via presència dels néts. *Si hi ha néts tindrem auto, sinó... haurem d'anar a peu*, devien dir els pares dels nens.

Realment sona forta la definició, sobretot quan pensem que els pares de les criatures poden arribar a ser els proxenets d'aquell joc tan macabre, però la dura i crua realitat és aquesta. I els avis protagonistes de la nostra història? Potser tampoc se'n salvarien en permetre el parany de la claudicació, *perquè els néts vinguin a veure'ns*. Són conscients de que si el joc existeix és perquè ells l'admeten? Potser el provoquen? Com els pot repercutir a aquelles criatures que diuen estimar tant?. *¿Tant és el qui roba com el que bada el sac?*

Aquí, la lògica limitació dels espais, no em permet fer la síntesi del conte d'en Prokofiev que també ha sigut font del títol de l'escrit que ara llegiu. Permeteu només una pinzellada pels que encara no han tingut la sort de sentir-lo i d'haver-lo disfrutat revivint-lo i gaudint-lo amb els seus fills. En el conte, ja al final, tots els protagonistes: en Pere i el seu avi amb el gat, l'ocell i els caçadors, ... tots plegats, fins l'ànec que encara era viu a la panxa del llop, portaven triomfants el llop ben lligat al zoo per deixar-lo tancat a la gàbia. Tristament, el llop de la història d'en Matias *es menjaria* el nen en fer de pseudo-proxeneta, fins escurar la butxaca de l'avi. I va ser precisament el contrast per mi tant esgarrifós de les dues històries, el que em va animar a fer tota aquesta reflexió i fer servir l'ENS com a palestra per exercir el dret d'expressió. Ara, ja n'estic sentint a més de quatre:

- ...*Va! això ho fa molta gent, és el de sempre i està més vist que el TBO!*

- ...*Que no n'hi ha per tant!. Al cap i a la fi, els nens un dia s'ho trobaran...*

- *I encara ens hauran d'estar agraïts als pares! -un altre hi afegirà.*

- *Aquests torracollons, estan tocant el nas escrivint aquestes burrades!! Ja es veu que el temps els sobra!*

– Ja podrien dedicar-se a unes altres coses. Amb aquesta mentalitat no es faran pas mai rics!. Per burros!!.

I ara què, després de tot aquest guirigall, ¿és que no s'han de portar els fills a casa els avis? I tant que sí que s'hi han de portar!, l'afirmació em surt de la vena de la paternitat amb més tristesa que eufòria, per desgràcia. La presència i vivències dels avis són importantíssimes per a la formació humana i emotiva dels petits i perquè aquell entorn familiar faci unes bones arrels de convivència i estimació. Esperit catastrofista el d'aquest llarg escrit? De cap manera, al revés per part meua!, en tot cas, carrer que fa pujada que prou bé s'hi viu... Els nens amb la seva vitalitat, exigeixen dels pares entrega, espontaneïtat i fer camí. Els hem d'arrencar les herbes si se'n fan, però mai aprofitar-nos d'aquelles innocents i vulnerables persones, portant-los a vendre.

Quanta gent podria parlar-nos del gratificant i còmode que pot resultar la convivència amb estimació, ben lluny

d'hipocresia i falsedats disfressades d'educació i bons modos per poder anar *sucant* de mica en mica! Que la família com a cèl·lula de relació humana, social i cristiana per molts, un l'entén basada en la Veritat d'una convivència compartida. I aquest camí només es pot fer amb la cara ben alta, per aquest camí no s'hi pot anar mai amb els papers mullats. Brindo per uns fills que no arribin a conèixer la necessitat de desitjar que, tant de bo, els seus pares haguessin sigut diferents. Quina sort té la gent que, de tant en tant, poden fer servir de mirall la presència i memòria dels pares per crear, cultivar i evolucionar en la seva pròpia persona.

Josep Parés Torrus

Amb afecte a en Joan Sauleda, reconegut pediatra, per l'amor amb què sempre ha visitat a les meves filles.

Tal faràs, tal trobaràs

De la carta del C.E.I.P Sant Pau que aquest passat setembre va adreçar a tots els pares i mares caldria destacar l'apartat **seguretat**:

“Us preguem recordeu als vostres fills i filles la necessitat de no creuar, en cap cas, la carretera, utilitzar el soterrani que dóna accés a l'escola, i creuar els carrers pels llocs assenyalats pels vianants i d'acord a les instruccions dels membres de la Policia Local que vetllen per la seva seguretat”.

L'article “*La vuelta al cole*” publicat a una revista confirma el punt anterior:

“*Recuérdelos unas sencillas normas, como deben ir por las aceras sin bajar a la calzada, cruzando por los pasos de cebra...*”

“*No está de más que, antes de que ellos hagan solos el recorrido, usted los acompañe y les enseñe como deben hacerlo y cuáles son los puntos peligrosos.*”

Ja tenim la introducció i ara sols hem de fer treballar les neurones del cervell per poder demostrar com l'ensenyament i la premsa no viuen la realitat, el dia a dia, el que realment passa al carrer.

Anem al carrer Ferrocarril, esperem que la “barrera” sigui a baix i apreciem la realitat:

- El 99% dels vianants passen per sota o pel costat.
- El 31% d'aquest 99% ho fa amb els fills agafats de la mà (bon exemple).
- El 26% d'aquest 99% incita a altres vianants a fer-ho també.

Ara esperem uns minuts i quan pugi la “barrera” podrem tornar a apreciar la realitat:

- El 99% dels motoristes van sense casc.
- El 57% d'aquest 99% ho fa en ciclomotor i estèreo (dos passatgers).
- El 34% d'aquest 99% ho fa a velocitat no adient pel lloc.

I finalment el 99% dels vehicles ho fan amb ocupants sense cinturó de seguretat.

RICARD ESTOL

L'individu que viu en comunitat es troba beneficiat, però, al mateix temps, queda sotmès a normes.

El comportament de la canalla segueix habitualment patrons heretats dels pares però cada cop més l'escola ofereix a la canalla petites nocions d'Educació Vial que permet als nens interioritzar normes de comportament i respecte vers els altres.

Hem d'evitar que els nens observin actituds contràries en nosaltres:

- Per què no portes posat el cinturó...?
- Per què vas a 120 km/h si el senyal diu 80...?
- Per què no portes el casc...?

Quan et sembli que ve el cas de fer menyspreu del proïsme, pensa el que diu l'aforisme: “Tal faràs, tal trobaràs.”

Pere-Omar Brusca Miralles

Mites de Sant Pol (I)

(pregó de festes)

per Joan Carreres i Péra

Transcrivim a continuació la primera part del pregó de la festa major d'enguany que va llegir l'amic mossèn Joan Carreres i Péra el 24 de juliol al balcó de l'Ajuntament dirigit a una plaça plena de santpolencs que van quedar-ne encantats. El gran interès i qualitat del text i les demandes rebudes per part de gent que el va escoltar justifiquen amb escreix aquesta transcripció.

No fou un pregó qualsevol. Aquest és fruit de l'esforç de molts anys de dedicació intensa a la història de la literatura catalana i a l'estudi en general per part de mossèn Joan. Li agraïm des d'aquí molt sincerament, en nom de tots els santpolencs, el fet que acceptés i escollís fer-nos aquest pregó, alhora que ens deixés transcriure'l a l'ENS.

començat dient quina hora és, molts de vosaltres heu somrigut i us heu mirat. És clar que potser algú s'ha posat seriós. Tocava la fibra sensible més punyent i dolça dels mites santpolencs; el mite que ens ha fet universals!

A més, tornava a fer present una cosa curiosa que molts de vosaltres recordareu: que fins fa quatre dies, quan als santpolencs se'ns espatllava el rellotge l'havíem de portar a arreglar a fora. A Sant Pol no hi havia cap rellotger!

Ara veieu com aquests santpolencs –exclamen els visitants– han sabut explotar el tema del rellotge: Una burla pesada dels pobles veïns l'han

res. 75 anys endarrere, quan la Costa Brava encara anava en bolquers! Va ser un metge, fill del nostre poble, el Dr. Modest Furest i Roca el qui va tenir la iniciativa de fer l'Hotel "Solàrium", de recomanar banys de sol i de mar i d'urbanitzar el Passeig de La Punta que porta el seu nom.

Sant Pol té una orientació excel·lent –escrivia l'any 1916 el Dr. Furest–; una situació topogràfica de primera classe; un cel net; un clima en immillorables condicions; és un poble auster, hospitalari i amb ganes de mirar endavant. Va ser un profeta; però com diu l'Evangeli, "Els profetes no són ben rebuts en la seva terra"; va ser tractat d'il·luminat i, sense ser pescador, va haver de plegar veles. I, tanmateix, el camí era obert.

Passats uns anys, com en les antigues mitologies, els santpolencs vam retre culte al turisme. però ho vàrem fer d'una manera indiscriminada; vàrem adorar el Drac Turístic i, sense guardar un roc a la faixa, li vàrem oferir tots els nostres dons: els fruits del mar i de la terra; de la viticultura i la indústria.

Tothom es va convertir en barman i botiguer i hostaler! Amb quatre pals en fèiem un "merendero", un celler es convertia en un bar, una quadra en una botiga de "souvenirs" i una barraca de vinya en un hotelet! Vivíem pels alemanys; més ben dit: pel mite de les alemanyes. Però va ser una bona experiència; un intercanvi lingüístic, cultural... i cromosomàtic.

Sant Pau és la força de la fe! Però el monestir és un cau de mites

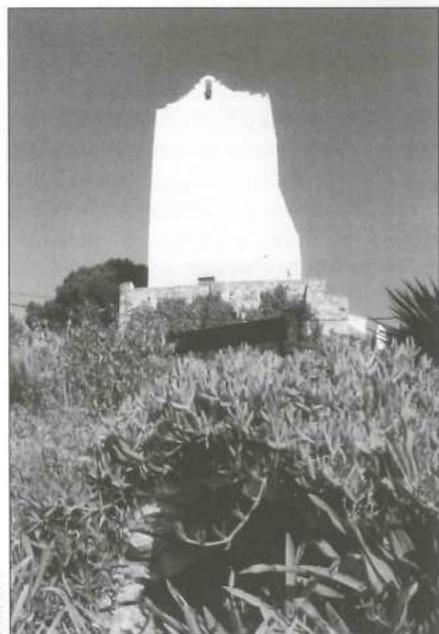
Parlant dels cromosomes; com devien ser els dels nostres avantpassats? És clar –em direu– els mites de Sant Pol

Els monjos de Sant Pau han donat a Sant Pol el nom, la història i la fesomia de cenobi romànic que té encara avui

sabuda reconvertir en promoció turística. En comptes de galetes fan "esferes" i en els feliços seixanta van organitzar concursos de cançons premiats amb rellotges de sol!

Sant Pol va ser el poble precursor de les grans cadenes hoteleres

Però aquests bons forasters, de la missa no en saben ni la meitat. No saben que Sant Pol va ser el poble precursor de les grans cadenes hotele-

RICARD ESTEL

El mite és la mare de totes les històries

Sant Pol, quina hora és? L'hora de començar les festes! Amigues i amics, família tota de Sant Pol que en aquesta nit màgica de Sant Jaume us heu aplegat a la Plaça de la Vila. Que me'n porta, de records, tot això! Records que, n'estic segur, compartim plegats perquè formen part de l'ànima col·lectiva del nostre poble.

Josep Pla, l'entranyable empor-danès que en la feliç dècada dels vint vingué un dia a Sant Pol a visitar el Mestre Vives, deia en una ocasió que *l'anècdota és la mare de totes les categories*.

Avui, amb un pessic d'enyorança al cor, jo us podria dir una frase semblant: *el mite és la mare de totes les històries*.

Com podria ser altrament? Quan he

no són pas els mites grecs; però, Déu n'hi do! En aquesta nit màgica de Sant Jaume us vull demostrar que en els mites preclars de Sant Pol s'hi barregen monjos i guerrers, espies i pirates, puntaires i "americanos", mariners i comerciants, pagesos i pescadors. No sabeu per què? Perquè molt abans que es parlés del mestissatge, Sant Pol era ja un passadís cultural. S'hi arribava per mar i per terra, de llevant i de garbí! La gent arribava, i s'hi quedava.

Mireu; si hi ha un mite que es pugi posar al costat del rellotge és la imatge de Ben Hassan trencant flascons de perfum oriental als peus de la Mercè de la Murtra; És allò que diem: li ofereix "l'oro i el moro".

I sou vosaltres, les noves generacions de santpolencs, els qui heu reviscolat els protagonistes d'un ball que en altres èpoques va ser el plat

RICARD ESTOL

fort de la Festa Major: *El Ball de les Almorratxes*.

Sabeu qui en recollí el perfum? Els monjos de Sant Pau. Ells han donat a Sant Pol el nom, la història i la fesomia de cenobi romànic i mediterrani que té encara avui. Romànic i mediterrani; que n'és de suggestiu això, pels qui com jo mateix estem acostumats al romànic rural, perdut en els amagats racons del Pirineu!

Sant Pau és la força de la fe! Però el monestir és un cau de mites. Qui no ha sentit parlar del Dimoni de Sant Pau, i del fanal que orientava de nit els pescadors, i dels passadissos secrets de sota l'ermita, plens de tresors amagats? Us imagineu el poble de Sant Pol sense Sant Pau? Un cos sense ànima.

Sant Pau és la força de la fe, i el mar un esclat d'esperances. Oh, la mar! És tan hermosa com traïdora ens diu el poeta Manuel Marinelló a la poesia "La Barca". Aquesta poesia que tots els santpolencs sabem de cor: *A la sorra abandonada / patint serenes i sol / hi ha la barca més amada / de la platja de Sant Pol (...)* El patró que la menava / era en Pau: amo i patró; / i els mariners que portava els cinc fills del pescador.

Continuarà al número següent

El joc de cartes al Cafè del Centre de Sant Pol (V)

És modèstia fingida, és el comportament d'una persona subordinada; és l'actitud del soldat davant del capità. Una voluntària disposició a mostrar-se inferior demostren els ulls d'en Quim quan accepta un envit. És una acceptació forçada que remarca el paper de víctima, segurament perquè l'adversari agafi confiança o per gaudir d'un plaer ancestral: gemegar. Si els gemecs són rebutjats amb algun comentari més o menys irònic d'un pipa o d'un company de joc, el Quim de seguida vol justificar-se i proclamar la seva innocència aixecant la mirada al cel, com el qui demana divina comprensió.

- Ai, senyor! Si això ho llença tot-hom.

- Si em fas canari no et pago! -li repliquen alguns jugadors escaldats per les picardies del Quim.

Però el gest reverent i humil es transforma moltes vegades a la cara del Quim. Aquella mirada baixa de submissió dona pas a un gest ocular diferenciat: és la sorpresa. Li han donat una carta amb la que no hi comptava i per això obre els ulls. Sovint és una sorpresa preparada i també fingida, perquè no li han donat, que ja ho tenia. Sigui teatral o no ho sigui, la cara de mosca morta ha esdevingut un rostre poderós, de superio-

RICARD ESTOL

ritat. Un canvi sobtat, brusc. Els ulls, ben oberts, miren al contrari sense desviar-se; en Quim es sent protegit per un bon joc; mira de fit a fit als seus contraris; és una ullada desafiant, alhora càustica i mordaça.

- Arrastro, peti qui peti!

Aquells que es confien en la modèstia del Quim i s'engresquen arrastrant, arriscant, poden passar-ho malament, perquè han jugat tal i com desitjava el seu astut contrincant, que ja no mira les seves cartes; el seu mirar va dirigit a l'antagonista a qui vol guanyar.

Les mirades que en Quim dispara al contrari tenen la durada suficient. En el precís instant que comprova una victòria els seus ulls es desvien del rival vençut i dirigeix la mirada al company de joc més receptiu, més capaç d'entendre la seva justificació.

- No tenia gaire joc. He robat la groga i el nou.

Josep Maria Pujol

Fragment d'un treball inèdit sobre el joc de cartes a Sant Pol

Continuarà

Xavier Roca, director del col·legi públic Sant Pau

Xavier Roca Rosell és l'actual director de l'escola de Sant Pol. Ho és des del 1994, però ja ho havia estat anteriorment del 1987 al desembre del 1990. Va néixer a Barcelona el primer dia del 1958, ara fa 38 anys. És llicenciat en Ciències de l'Educació en l'especialitat de pedagogia. Afirmar que es troba a gust tant a l'escola de

Sant Pol com al mateix poble i que, de moment, no té pas pensat anar-se'n. Se'l veu satisfet amb la seva feina i intuïm que ha de ser un bon mestre i director. És un mestre d'aquells de vocació. Creu en la seva feina. Vàrem quedar al seu despatx del col·legi per parlar una estoneta.

RICARD ESTOL

Comencem parlant d'ell i la seva trajectòria professional.

- Quan fa que treballes a Sant Pol?

- Des del curs 1983-1984. Però dins dels tretze anys que ara fa que vaig aterrar a Sant Pol, en vaig estar gairebé quatre -del desembre de 1990 a l'estiu de 1993- treballant al Centre de Recursos de Pineda.

- I abans d'aquí, a on havies treballat?

- Des del 1979 al 1980 vaig estar en una escola d'educació especial per a nens caracterials a Valldoreix. Després vaig treballar dos anys a l'Hospitalet en una escola privada de Formació Professional fent de mestre de català, alhora que feia de mestre de 1er d'EGB en una escola pública.

- Quins càrrecs has exercit dins l'es-

Actualment els nens de Sant Pol que no vénen a la nostra escola són una minoria

cola de Sant Pol al llarg d'aquests tretze anys?

- He estat secretari del 1983 al 1985, cap d'estudi del 1985 al 1987 i director en dues ocasions.

- En quins nivells i matèries has treballat en aquesta escola?

- Com que em vaig treure les oposi-

cions abans de venir aquí per l'especialitat de matemàtiques, sempre he fet de professor d'aquesta matèria i de ciències naturals a la segona etapa.

- Passem ara a parlar de l'escola. Quants alumnes teniu?

- En aquest moment n'hi ha 218. Dins d'aquests n'hi ha 51 de pàrvuls que van a l'edifici de Les Escoles del carrer Santa Clara. Tots els alumnes són de Sant Pol i Sant Cebrià.

- I teniu gaires alumnes estrangers?

- Exactament tenim 33 alumnes nascuts a l'estranger. D'ells 26 són de països del Magrib i 7 són d'altres procedències. Aquests alumnes els anomenem d'incorporació tardana. La majoria d'ells s'han incorporat a l'escola en edat superior a la prevista. Però no tenim cap problema d'inte-

gració. Pel que fa a la llengua tenim grups de suport oral que faciliten en gran mesura la plena integració d'aquests nens als seus respectius cursos.

- I de professors quants en sou?

- Som 16 professors si comptem el de religió. L'any que ve el número podria baixar tenint en compte que ja només es farà fins a 6è de primària. Aquest any encara hi ha els de 8è, però els de 7è ja no els tenim, perquè ja s'han incorporat a l'ESO.

- Anys enrera un considerable nombre de nens de Sant Pol anava a escoles de poblacions veïnes. Ha canviat la proporció d'aquests nens?

- Sí, ha canviat molt. Actualment els nens de Sant Pol que no vénen a la nostra escola són una minoria. Fa poc que s'ha hagut de suspendre el transport públic des de Sant Pol per als nens que anaven a escoles d'Arenys. Per altra banda són molt escassos els alumnes santpolencs que van a Calella o a Mataró. El nombre actual de nens a la nostra escola pot ser menor que anys enrera degut a la baixa de la natalitat, però percentualment és clarament superior.

- És a dir, la gent del poble confia més ara que abans en la vostra escola?

- Jo crec que sí. Però això ho hauries de preguntar a la gent del poble. No a mi. Penso que tot plegat ha canviat molt. Els nens, els pares, els professors. Nosaltres percebem que els pares estan contents. Pensa que actualment els pares tenen molts mecanismes per participar en la gestió i organització de l'escola, i això és nota. Per altra banda des de l'escola fem un esforç considerable per donar a conèixer el que fem, que l'escola estigui el més oberta possible a l'exterior i es puguin utilitzar també les seves instal·lacions per a actes populars que no tenen res a veure amb l'escola. I així es fa.

- Per què la professió de mestre està tan desprestigiada?

- Jo diria que actualment comença a haver-hi un lleuger canvi d'opinió en aquest tema. Els pares comencen a entendre que no és fàcil ser mestre. És més aviat una feina dura. Nosaltres convidem sempre a tots aquells pares que vulguin provar de dirigir una classe que ho facin. De seguida se n'adonarien de la dificultat. El fet totalment comprovable que un elevat nombre de mestres anualment aban-

RICARD ESTOL

Els pares comencen a entendre que no és fàcil ser mestre

donen la professió per dedicar-se a d'altres feines corrobora que no és una feina fàcil.

- Però es continuen criticant aspectes com els dels horaris, el fet que treballen poques hores.

- Sí, es continua criticant aquests aspectes i el cert és que els horaris no estan ben adaptats a les necessitats de les famílies. Aquest és un tema a resoldre. Pel que fa a les nostres hores de treball jo puc dir que les hores setmanals d'un mestre són de 37 i mitja com la majoria de treballadors. La majoria de mestres de la nostra escola estem aquí des de les 9 del matí a 2/4 de 6 de la tarda. I no s'hi val a dir que les hores de dinar no compten, perquè al migdia tenim l'hora d'exclusiva i durant el dinar continuem exercint de mestre. Per altra banda durant els últims dos anys hem estat elaborant el Projecte Curricular del Centre que ens ha exigut quedar-nos moltes tardes després de les classes per treballar-hi.

- Per què és tan dur l'ensenyament?

- En primer lloc i principalment

perquè el mestre rep diferents pressions que responen a expectatives diferents sobre com els pares volen que surtin educats els seus fills. Pràcticament hi ha tantes expectatives com pares. Uns creuen que el principal són les normes de civilitat, els altres creuen que convé que els nens facin moltes sortides i excursions, d'altres el contrari i l'únic que els interessa és la lliçó acadèmica o l'ortografia...

- Surten ben preparats els alumnes d'aquí per anar a ensenyaments superiors?

- Sí -ens sorprèn la rotunditat amb la que ho diu-. Tenim un nivell alt. I això t'ho poden dir els professors de l'Institut de Calella que poden fer comparacions entre diferents escoles.

- Hi ha unitat dins el claustre de professors?

- Evidentment que com en tot grup d'humans hi ha sempre diversitat d'opinions. Però això sempre és positiu. Jo diria que hi

ha bastant unitat. Últimament tots els acords es prenen buscant el màxim consens i hem aconseguit que tots fossin per unanimitat.

- Teniu bones relacions amb l'Ajuntament?

- Sí -també respon amb contundència-. Ens sentim ben tractats.

- Ets partidari de la reforma educativa que s'ha emprès?

- Sí, jo en sóc un defensor. La Llei del 1970 estava ja completament desfasada i calia adaptar-la a un model de societat molt més democràtic i avançat que el que hi havia el 1970. Cal dir que a la Primària la reforma ens afecta relativament poc. Jo crec que el problema principal de la reforma és que no s'ha previst un sistema de reciclatge per al professorat. Però la reforma era inevitable. No hi havia altra solució.

Quan ja feia una hora que parlàvem i havíem de deixar l'entrevista ens hem adonat que encara ens faltaven moltíssims temes per tractar. De fet, ens hauríem pogut passar una altra hora llarga ben entretinguda. El mateix Xavier Roca ens fa veure que ens hem deixat al tinter temes tan importants com l'esforç d'adaptació del centre a les noves tecnologies o de la problemàtica escola pública - escola privada. A en Xavier se'l veu orgullós de la seva escola i de la feina feta fins avui i tenim la impressió que és un orgull ben fonamentat.

Pròximament s'arribarà a un acord sobre la pista del Club Nàutic

L'alcalde fa un repàs dels acords a què s'arribaran entre l'Ajuntament i el Club Nàutic sobre la polèmica pista polisportiva.

Creu que aquests acords seran positius per a tots i que alhora serviran per a un major acostament entre el poble i el Club.

A l'ENS del desembre de l'any passat vaig fer un comentari sobre la pista del Club Nàutic i quines eren les intencions i desigs de l'Ajuntament, en base a un acord de Ple del Consistori del dia 29 de juliol de 1976. Deia també a l'esmentat ENS que posteriorment en aquella data de fa 20 anys, havia sorgit la Llei de Costes que desvirtuava dit acord i que, per tant, la pista no passaria automàticament a l'Ajuntament, sinó que primer s'havia de legalitzar, i en fer-ho, Ports i Costes, tant es podia decantar per donar la titularitat al Municipi com al Club Nàutic. Deu mesos després d'aquell escrit meu, la Generalitat -Ports i Costes- està a punt de pronunciar-se fallant a favor de l'Ajuntament. És a dir, que aquest serà el titular de la pista. Però també és cert que el Director General a l'hora de dictaminar vol demostrar la seva equanimitat i ens obligarà a cedir la pista durant els mesos d'hivern al Club Nàutic, perquè els serveixi de "Marina seca", o sigui, per posar-hi les embarcacions durant l'època hivernal. Donat que, després de mirar i remirar, no s'ha pogut trobar cap lloc més adequat per "aparcar-les". Cal tenir molt en compte que qualsevol temporal fort pot deixar la platja sota mínims fent perillar la seguretat de les embarcacions i sense espai material per encabir-les. Així doncs, diguem que la qüestió ha acabat en "taules".

El Club Nàutic ens ha manifestat la seva voluntat d'obrir-se plenament al poble

Naturalment l'administració de la pista anirà a càrrec d'una Junta subordinada a la Regidoria d'Esports. Cal dir que el Club, com a compensació al poble, que conservarà sempre la titularitat, farà una inversió a benefici de Sant Pol. Aquesta inversió en aquests moments s'està discutint amb bona predisposició d'arribar a una entesa per ambdues parts. Tot plegat, juntament amb altres compensacions, que-

darà estipulat en un conveni que signarem conjuntament.

Algú dirà que la decisió no haurà sigut justa, perquè no s'ha respectat l'esperit d'aquell acord de fa 20 anys, però ja he explicat com ha anat. Per altra part, hem d'entendre que les circumstàncies canvien i les necessitats també. Uns anys enrera, els propietaris d'embarcacions del Club, quan arribava el mes d'octubre les traslladaven a un magatzem sense cap problema, però eren poques i a més es tractava d'un altre tipus d'embarcacions més lleugeres; ara els resulta impossible traslladar-les i són moltes.

Naturalment que a tots ens hauria agradat poder disposar tot l'any de la pista esportiva, però no podrà ser. En l'escrit a l'ENS, que he citat al començament, acabava dient que fos quin fos el resultat de la legalització de la pista, estaríem disposats a buscar solucions. Ara, ha resultat que la solució ens vindrà imposada. Prego als santpolencs que l'acceptin de bona voluntat. Fins aquí hem de pensar que el Club Nàutic és una entitat més de Sant Pol, regida actualment per unes persones que ens han manifestat la seva voluntat d'obrir-se plenament al poble, que detesten, diuen, qualsevol barrera que s'interposi a una relació de bon veïnatge i que estarien encantats de poder comptar entre els socis a persones del poble, especialment joves i nens que tinguessin interès per l'esport de la nàutica. D'aquesta manera han fet una oferta especial per als santpolencs que volguessin adquirir un títol de soci, i molt més avantatjosa encara pels joves. Jo vull creure que aquestes manifestacions de bona voluntat són certes, i celebraria que servissin per a un major acostament mutu de bona relació entre el Club Nàutic i Sant Pol.

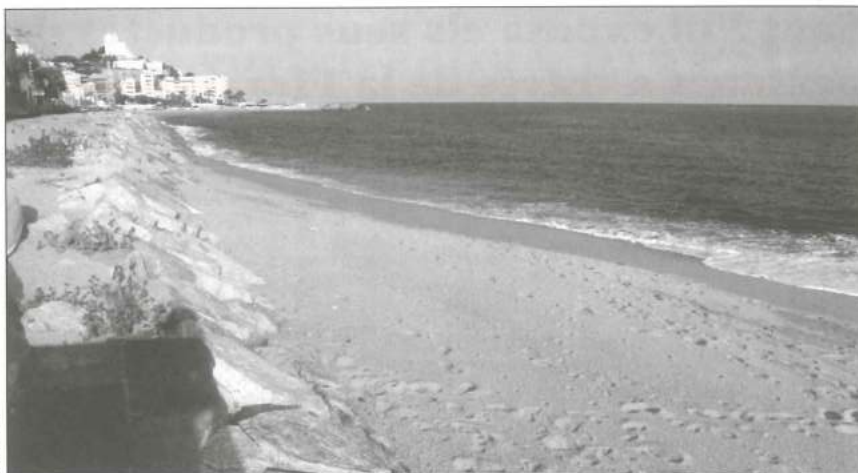
Penso que ara mantenir postures radicals no és bo, i el que hem de fer és buscar la part positiva del resultat final de la qüestió, que durant molt temps ha estat una incògnita. Tant de bo serveixi de veritat per a una millor entesa i convivència. Si no és així, poca cosa haurem guanyat.

Francesc Pomés i Roca

La pista esportiva que serà ben aviat de titularitat municipal.

Des del mes de maig a setembre la Regidoria de Serveis s'ha encarregat de la neteja diària dels gairebé 6 quilòmetres de platja del nostre terme municipal. Aquest any, ateses les restriccions de pressupost, s'ha limitat de tres a dues les persones amb dedicació exclusiva que han tingut cura d'aquest servei de neteja de platges. Per altra banda, durant tres cops la setmana una màquina s'ha cuidat de remoure la sorra de la platja per tal que aquesta estigués en òptimes condicions. La qualitat i eficàcia de la feina feta respecte a les platges han quedat ben reflectides en el control setmanal que exerceix la Junta de Sanejament del Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya a través del Programa de vigilància i informació de l'estat de les platges i zones de bany continentals. Segons aquests controls, les quatre platges que corresponen al terme de sant Pol –la Platjola i Moré, la del poble, la del Grau i la del Farell– van obtenir una màxima qualificació de 5 estrelles de qualitat en els períodes del 13 al 18 de juny, de l'11 al 16 de juliol i del 18 al 23 del mateix mes. En la resta de setmanes va predominar la

Diversos cops s'ha obtingut aquest estiu la qualificació de cinc estrelles per a les nostres platges.

qualificació de quatre estrelles i no baixant mai a menys de tres.

També enguany continuaren funcionant òptimament els serveis d'aigua i dutxa a la mateixa platja.

Des de la mateixa regidoria s'han fet gestions per millorar els accessos a la platja, sobretot en referència als passos de Moré i la Murtra, els quals són de competència de RENFE i Costes. Aquestes gestions, de moment, no han pogut arribar a bon port.

Des del mes de gener d'enguany el servei de neteja dels carrers

també arriba a les urbanitzacions que envolten el nostre poble i compta amb dues persones fixes.

Darrerament hi hagut un increment notable de feina per als jardiners que depenen de la regidoria de serveis del nostre Ajuntament. A les ja habituals places de Sant Pau, del Doctor Furest, de la zona del polisportiu, del Parc del Litoral i del carrer Antoni Sauleda s'hi ha afegit com a zones enjardinades que requereixen una atenció permanent la nova plaça de l'estació i la zona ampliada de la plaça Anselm Clavé.

A finals d'aquest mes d'octubre o a començaments de novembre ja estarà tot a punt perquè siguin ocupats els habitatges del primer bloc de les Vivendes de Protecció Oficial de l'Ajuntament de Sant Pol. Per al segon bloc s'espera que tot estigui enllestit a finals d'aquest any. Cada un d'aquests blocs conté 28 habitatges. És a dir, que entre tots dos, són 56 les famílies que s'han pogut beneficiar d'aquest servei que va impulsar el nostre Ajuntament. Aquests habitatges de protecció oficial compten tots amb instal·lació de gas natural a compte de l'Ajuntament.

En tota la nova urbanització dels garrofers ja estan ben establerts tots els serveis (llum, aigua, telèfon...). Actualment ja hi ha una zona amb enllumenat públic en marxa pagat per l'Ajuntament. D'abans d'aquest estiu que ja hi ha gent que viu en aquesta zona d'eixample de Sant Pol. Com a obra pública resta per col·locar l'última capa de rodadura en el 90% dels nous carrers.

Per altra banda, a primers de

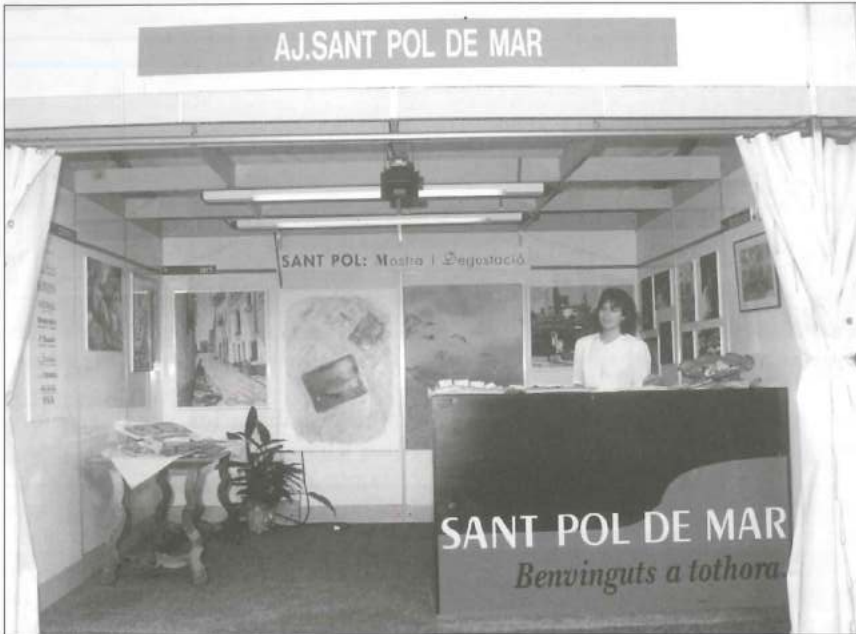
A finals d'aquest any ja estaran ocupats els dos blocs dels habitatges de protecció oficial.

l'any que ve s'intentarà començar les obres del pas subterrani que ha d'unir el poble amb els Garrofers a través del carrer Ignasi Mas Morell. Està projectat que sigui bàsicament per a vianants, tot i que també hi tindran accés els cotxes en una sola direcció: de sortida del poble.

Encara no s'ha pogut acabar la primera fase de les obres de la Plaça de Sant Cristòfol donat que la com-

panyia responsable de la nova gasolinera no ha posat a aquesta en marxa, sense la qual cosa és impossible enllestir aquesta primera fase. Des de l'Ajuntament es pressiona constantment davant d'aquesta companyia perquè posi en servei la gasolinera. De totes maneres, es preveu que dins dels primers cinc mesos del 1997 totes les obres de la plaça estaran enllestides.

Sant Pol exposa els seus productes davant de 140.000 persones a través de la Fira de Calella i l'Alt Maresme

NOU ESTUDI MONTSE CUSELL

Prop de 140.000 persones van assistir la Fira de Calella i l'Alt Maresme, que es va celebrar a aquesta localitat, i en la qual Sant Pol va estar-hi present amb el seu estand. Durant aquesta edició de la fira, que celebrava la seva setena edició i que es va celebrar entre els dies 20 i 23 de setembre, l'Ajuntament de Sant Pol va decidir instal·lar el seu estand amb un canvi d'orientació respecte a la presència que s'havia mantingut en anys anteriors.

D'aquesta manera, l'estand de Sant Pol, presentat sota el lema de *Sant Pol, mostra i diversitat; art comerç i tradició*, va subdividir-se en tres àrees temàtiques: l'art, les tradicions de la vila, i el comerç i els seus productes típics. Així, els visitants de la Fira de Calella van poder

Des de l'Ajuntament es creu que la presència a una fira com la de Calella pot promocionar a nivell comercial i turístic la població

veure mostres de l'art que es realitza en aquests moments a Sant Pol, una exposició de fotografies de les diverses activitats que tenen lloc a la població al llarg de l'any, i van poder degustar diversos productes

típics de Sant Pol, entre els qual van destacar les maduixes, els embotits artesans o les coques.

Segons l'Ajuntament de Sant Pol, els anys passats s'havien limitat a una exposició fotogràfica, mentre que per a aquesta edició de la Fira es va decidir prendre una participació més activa amb l'objectiu de donar a conèixer els costums, l'art i els productes de Sant Pol per motivar i activar la presència dels maresmencs a la població. Des de l'Ajuntament es creu que la presència a una fira com la de Calella pot promocionar a nivell comercial i turístic la població, i que l'esforç realitzat val la pena ja que hi ha dos factors que fan la Fira de Calella i l'Alt Maresme especialment indicada per a promocionar Sant Pol: la seva proximitat i el fet de tractar-se d'una de les fires comarcals més concorregudes i amb més tradició. La valoració que des de l'àrea de Turisme s'ha fet de la presència de Sant Pol a la Fira de Calella és molt bona, ja que es considera que la nova orientació de l'estand va rebre una molt bona acollida per part dels visitants.

REGIDORIA DE SANITAT

Segons l'Assemblea local de la Creu Roja de Canet - Sant Pol - Sant Cebrià, el servei preventiu de platges ofert per aquesta entitat durant aquest estiu a la platja de Sant Pol es pot resumir en el següent quadre:

Dies d'atenció al públic en què la Caseta de Socors fou oberta 43

Banderes verdes 34
Banderes grogues 9
Banderes vermelles 0

Persones rescatades 6
Persones evacuades 5
Persones assistides. 140

La Caseta de Socors fou cedida per la Diputació i en el seu funcionament hi ha col·laborat l'Ajuntament de Sant Pol.

TELÈFONS D'URGÈNCIES

Policia Municipal 760 05 19	Àrea Bàsica de Salut Canet 794 29 61
Guàrdia Civil (Canet) 794 01 97	Consultori mèdic 760 09 09
Bombers 085	Hospital de Calella 769 02 02
..... 762 30 80	Farmàcia 760 05 08
Ambulàncies Canet 794 12 45	Parròquia 760 07 60
Calella 769 02 01	
Pineda 767 11 00	

Pacte de col·laboració de govern entre CiU i PSC a l'Ajuntament de Sant Pol

Els grups municipals de CiU i PSC de l'Ajuntament de Sant Pol han signat un pacte de col·laboració de Govern Municipal. Les converses es van iniciar en motiu de l'oferiment que féu el representant del grup municipal socialista de l'Ajuntament, el senyor Francesc León, a l'actual equip de Govern Municipal de CiU, el qual disposa de majoria

absoluta d'ençà de les darreres eleccions municipals. En virtut del pacte signat, s'ha atorgat la delegació específica de la Regidoria d'Ensenyament al Sr. León. Segons els acords, el nou regidor d'ensenyament es compromet a actuar segons la política que en el camp de l'ensenyament practica la Generalitat de Catalunya. A partir d'aquest moment, el Sr. León participarà,

com a un membre més, a les reunions de Comissió de Regidors, les quals tenen una periodicitat quinzenal. En elles, el nou regidor d'ensenyament farà arribar a la resta de regidors de la Comissió els temes que pertocin a la seva regidoria. El grup municipal del PSC és el que havia mostrat fins ara més afinitats polítiques amb el grup majoritari de CiU.

L'Equip de Govern del Consistori, format per 7 membres de CiU -acalde i sis regidors- per tant amb majoria absoluta, hem vingut treballant de forma rigorosa i eficient, com bé ho demostren els resultats de les gestions de totes i cada una de les àrees distribuïdes.

No obstant, davant l'oferiment de

col·laboració, per part del regidor del PSC, Sr. Francesc León, en el sentit de formar part de l'equip de govern i encarregar-se de l'Àrea d'Ensenyament, hem considerat positiva la seva oferta i per tant, delegar-hi, per part de l'Alcaldia, dita àrea.

Això comportarà una petita reestructuració en l'Equip; el regidor

Joan Piqueras, que fins ara s'encarregava d'Ensenyament i Esports, ara tindrà Esports i Medi Ambient; i la Regidora Montserrat Garrido, que s'encarregava de Medi Ambient, Benestar Social, Sanitat i Protocol, des d'ara continuarà amb totes menys Medi Ambient.

Grup municipal de CiU

Un nou compromís

El nostre objectiu de presentar-nos a les eleccions municipals era contribuir, des del lloc que ens toqués, a fer un Sant Pol més modern, acollidor i amb millors serveis per a tots els veïns i veïnes. Els resultats electorals obtinguts van fer que estiguéssim a l'oposició amb un regidor, i des del mes de maig del 95 fins ara, hem

intentat fer una oposició seriosa, responsable i allunyada de qualsevol tipus de demagògia, plantejant solucions raonables a problemes observats i intentant arribar a consensuar acords amb la mirada posada en el futur del nostre poble. Fa uns dies, vàrem iniciar converses amb CiU per veure la possibilitat d'entrar a formar part de l'Equip de Govern, i,

després de valorar tots els pros i contres, hem arribat a la conclusió que serà més positiu i eficaç entrar a formar part de l'Equip de Govern, gestionant l'Àrea d'Ensenyament, amb delegació per part de l'Alcaldia.

Partit dels Socialistes de Catalunya. Agrupació Local de Sant Pol de Mar

Gràcies a tots

Una persona quan deixa un càrrec, sol fer balanç de la tasca portada a terme dins del període en que l'ha ocupat.

Jo no faré un balanç del que han sigut els cinc anys i mig que he dedicat a la Regidoria d'Ensenyament, perquè crec que aquesta tasca portada a terme ha sigut possible gràcies a les moltes persones que han col·laborat amb mi i hauríem de ser tots els qui passéssim comptes, però si que vull deixar constància dels fets més rellevants.

Una de les fites més importants en aquests anys ha sigut la legalització de la Llar d'Infants Municipal, així com la del seu professorat. Un cop legalitzada s'han anat fent una

sèrie de reformes que l'han deixat en un Centre d'Ensenyament d'allò més que adequat per als nostres infants.

Aquí a la Llar d'Infants he comptat amb la col·laboració de l'equip de professors, però voldria destacar la tasca de la Maria Àngels Nadal en aquells primers anys que, sens dubte, van ésser els més difícils per tirar endavant el projecte del que és avui la nostra Llar.

En el Col·legi Sant Pau s'ha anat col·laborant i donant suport a totes les activitats i iniciatives que s'organitzaven tant des del Centre com des de l'APA (Setmana Cultural, aula d'informàtica, laboratori, fotocopiadores, etc.). També s'ha dotat

el pati de noves instal·lacions esportives, s'ha contractat a jornada completa la conserge. Actualment s'està subvencionant el transport escolar i ben aviat es començaran les obres del tancament del recinte escolar. A l'igual que a la Llar sempre he comptat amb la col·laboració del claustre de professors i del personal no docent, però voldria agrair d'una manera molt especial el suport que sempre he trobat en la Júlia Cabaleiro, així com en Xavier Roca.

A tots gràcies i espero sabreu disculpar-me en tot allò que voldríeu haver vist fet i que no ha estat possible.

Joan Piqueras i Rigau

Moment de l'elecció de la pubilla d'aquest any, Teresa Fors.

El Cor Germanor en la Diada de l'Onze de Setembre.

Un dels actes infantils de la Festa Major.

Notícies breus

1-7-96. Curs de dansa-jazz. Professora Anna Agustí.

1-7-96. S'inicien les classes de l'Escola de Vela del Club Nàutic Sant Pol.

1-7-96. Comença el Casal d'Estiu.

3-7-96. Es realitza un Curset de tennis.

5-6-96. A l'estiu, sardanes a la Punta, durant 5 diumenges, a les 7 de la tarda.

5-7-96. Concerts d'Estiu. Abel Tomàs (violí) i Ramon Tomàs (piano). Sala Polivalent.

6-7-96. Concert de Joan Rubinat (piano).

6-7-96. Assemblea general de l'A.C. Sant Pol. Nou president, Joan Piqueras.

6-7-96. Trobada de geganters a El Masnou.

6-7-96. Exposició de pintures de Lucia V. Feliu, al Centre Cultural i d'Esbarjo.

8-7-96. V 24 Hores de futbol sala al pavelló polisportiu.

10-7-96. Benedicció d'automòbils en la diada de Sant Cristòfol.

11-7-96. Campionat Social de Petanca de l'Esplai.

11-7-96. Exposició "Tela marinera i escultures fresques". Restaurant La Casa. Lluís M. Plans, Núria Vancells i Josep M. Plans.

13-7-96. Concerts d'Estiu. Cançons tradicionals catalanes. Margarida Barbal (veu) i Joan Figueres (piano).

14-7-96. L'Ajuntament aprova l'últim tràmit i les obres del polígon industrial.

14-7-96. Exposició de pintures de Pedro Sánchez a l'Esplai.

14-7-96. La santpolenca Maria Tió queda segona en la cursa atlètica Pep Ventura a Badalona.

14-7-96. Els serveis tècnics de Sant Pol ocuparan les instal·lacions de la nova biblioteca a la tardor.

18-7-96. L'Ajuntament aprova el projecte d'urbanització de Can Pi amb 17 parcel·les.

19-7-96. Fira del Casal d'Estiu.

20-7-96. Concerts d'Estiu, amb Veus del Pirineu, a l'ermita de Sant Pau.

22-7-96. Exposició de pintures de Ferrer Albor.

23-7-96. Es celebra durant cinc dies la Festa Major, amb diferents actes.

23-7-96. Exposició de pintures de Tomàs Sauleda Aleix, al Centre Cultural i d'Esbarjo.

28-7-96. II Marxa Popular Vallalta (30 Km). Centre Excursionista de Sant Pol.

29-7-96. Exposició de pintures d'Oriol Martí. Centre Cultural i d'Esbarjo.

29-7-96. Exposició de pintures de Joan Canós a l'Esplai.

29-7-96. Teresa Fors és escollida Pubilla de Sant Pol 1996.

29-7-96. El Museu de Sant Pol inaugura una exposició del pintor Darius Vilàs i presenta el relleu de la Casa dels Pescadors, restaurat. Amics de les Arts.

10-8-96. Festa de l'Escuma. Casal Ca l'Artur.

12-8-96. Exposició de pintures de programes vells de Sant Pol, a l'Esplai. Dídac Raurell.

15-8-96. Penya Barcelonista. Assemblea de socis i sopar del XVII aniversari de la Penya.

15-8-96. Exposició de pintures de Ramon Garriga. Centre Cultural i d'Esbarjo.

16-8-96. Nit de Rock a la Punta.

17 i 18-7-96. II Fira Alternativa. Parc del Litoral.

17-8-96. Donació de sang. Sala Polivalent.

19-8-96. Exposició de Paisatges de Francesc Boix. L'Esplai.

22-8-96. Trobada de gegants a Santa Oliva.

26-8-96. Exposició de pintures de Maria Xufré. L'Esplai.

30-8-96. Concert Acústic de Rock. Restaurant Xaloc.

31-8-96. Nit de Jazz al Club Nàutic de Sant Pol.

6-9-96. Exposició d'Anna Font (collage) i Carme Verdager (acrílics). Restaurant La Casa.

2-9-96. Flors, paisatges i bodegons, de Bernadell Caballé. L'Esplai.

7-9-96. 15ª Sardinada Popular amb cantada d'havaneres.

7-9-96. Sortida dels geganters a l'Ametlla de Merola i Camprodon.

10-9-96. Celebració de la Diada Nacional de Catalunya. Parlament de l'alcalde i concert del Cor Germanor.

11-9-96. Graduat Escolar. Ca l'Artur.

12-9-96. Escola de futbol. Nens a partir de 4 anys.

12-9-96. FIRANTIC'96. 11ª fira d'objectes antics. Restaurant La Casa.

15-9-96. Sortida a les Illes Medes per practicar el submarinisme.

15-9-96. Futbol 3a Regional. A.C. Sant Pol (1) - C.F. Caramelles (2).

20-9-96. Cursos de català per a adults. Ca l'Artur.

20-9-96. Sopar del XVII aniversari de la Penya Barcelonista de Sant Pol. Restaurant Gran Sol.

20-9-96. Taller de pintura a Ca l'Artur.

21-9-96. Futbol. F.C. Palafolls (0) - A.C. Sant Pol (8).

S'inaugurà la nova biblioteca al pis de l'edifici de l'estació.

22-9-96. Sortida a Vallgorguina. Colla de geganters.

Jaume Martí i Valls
"Monteis"

Avís

Tots els que hagueu escrit el vostre article amb disquet per a aquesta revista podeu passar-lo a recollir a les oficines de l'Ajuntament.

S'acceptaran articles per al pròxim número de l'ENS fins al 26 de novembre. Aquest cop sense cap mena de pròrroga. Els articles es poden deixar a l'Ajuntament a nom de la revista. Han d'estar escrits a màquina. Si escriviu amb ordinador us agrairíem que ens deixéssiu l'article escrit en **WordPerfect 5.1. per a Windows, o bé, si és fet amb qualsevol altre programa de tractament de textos, guardat en l'opció "Sólo texto/Only text"**, a part d'imprès sobre paper. El disquet el podreu recollir després que surti publicada la revista. Per altra banda cal que indiqueu també el vostre número de telèfon per si tenim algun dubte sobre l'escrit. Advertim alhora que no s'accepten anònims. Igualment l'ENS ha de conèixer la identitat del qui vulgui publicar algun article amb la signatura d'un pseudònim.

La pluja a Sant Pol els tres darrers mesos

Juliol	
Dia	Litres
7	2
27	15
Total	17

Agost	
Dia	Litres
8	2
2	5
28	2
30	3
Total	12

Setembre	
Dia	Litres
2	2
3	32
12	3
16	23

19	6
22	13
Total	79
Total dels tres mesos	108

Amb aquests nous 108 litres ja són 433 el total de litres recollits aquest any. Si res no canvia, aquest any arribarem a superar la mitjana de litres caiguts en la nostra zona. I per tant, podem dir que ha estat un any bo en pluges. Malgrat que molt possiblement ha estat aquesta una temporada d'estiu no gaire bona per als que tenen negocis de platja, els litres caiguts durant aquests tres mesos d'estiu podem dir que han estat normals per al nostre clima. Cal dir que aquí només comptem la quantitat

de pluja i no entrem en d'altres consideracions i dades meteorològiques com la temperatura o l'estat del cel, les quals han fet d'aquest estiu un dels menys aptes dels darrers anys per anar a prendre el sol a la platja. El mes de setembre es va comportar pràcticament com un mes de tardor. Cal no oblidar, però, que els setembres solen ser molt variables segons l'any i, doncs, també es pot considerar normal el que ens ha fet. Per altra banda cal comentar que a Sant Pol no ens varen afectar les greus inundacions i danys que van patir en dues ocasions, a començaments del mes, al baix Maresme. I això sempre és d'agrair. La pluja d'aquest mes ens va caure bastant proporcionadament i sense que es pugui comentar cap malesa.

RUSCALLEDA, S.A.

**EXCAVACIONS,
TRANSPORTS
I TREBALLS
AGRÍCOLES**

Av. Maresme, 9 — Tel. i Fax 763 10 12 — 08396 SANT CEBRIÀ DE VALLALTA

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ I DECORACIÓ

Amargant

GRAN EXPOSICIÓ DE:

- BANYS
- BANYERES D'HIDROMASSATGE
- CUINES
- LLARS DE FOC

TOT PER A LA CONSTRUCCIÓ

DISTRIBUCIÓ DE MATERIALS:

PORCELANOSA

VENIS
CERÀMICA DE ELITE

ZIRCONIO
CERÀMICA

Ctra. de Sant Cebrià, s/n - SANT POL DE MAR - Tel. 760 01 12 - Fax 760 04 11

Santiago Rusiñol, 96 - PINEDA DE MAR - Tel. 767 14 16 - Fax 767 08 94